

လမင်းစိုစို

နုန်းသားနှင့်လှေယာကာ

(၁)

ရွယ်ကိုးသည် မော်နီတာ စကရင်ပေါ် တချပ်ချပ်တက်ပြီး
ရွှေ့လျားနေသော Chatting စာတန်းကလေးတွေကို ငြိမ်ပြီး ငေးစိုက်၍
နေသော်လည်း သေချာမမြင်တော့။

"Hey! ...Where are you Koe?"

သူဘယ်မှာလဲလို့ တစာစာမေးနေတဲ့ စင်ကာပူက သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေရဲ့
စာတန်းကလေး တွေ အပေါ်ကို တက်တက်သွားနေတုန်း ရွယ်ကိုးကတော့ လုံးဝ
အာရုံတွေ ပြောင်းသွားခဲ့ပြီ။ ရွယ်ကိုးအာရုံထဲမှာ မေမေ့ရဲ့ ရှိုက်သံတွေနဲ့ အန်တီဇင်ရဲ့
နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျသံတွေ။

စာကြည့်ခန်းက အတော်ကြီး ကျယ်ဝန်းတာမို့ အလယ်မှာ
စာအုပ်ဖီရိုရှည်ကြီး တစ်ခုကို အခန်းကန့်သလို ချထားကာ အခန်းကို နှစ်ပိုင်း
ပိုင်းထားသလို လုပ်ထားပါသည်။ ဝင်ပေါက်နဲ့နီး တဲ့ အခန်းတစ်ဝက်မှာ
ဆက်တီတစ်စုံ ချထားပြီး ဧည့်ခန်းမှာ စကားမပြောချင်ဘဲ သီးသန့် ပြောဆို ချင်တဲ့
ဧည့်သည်မျိုးကို စာကြည့်ခန်းထဲက ဧည့်ခန်းငယ်မှာ စကားပြောလေ့ရှိကြသည်။

အတွင်းဘက် အခန်းတစ်ဝက်မှာတော့ စာအုပ်စင်တွေနှင့်
ကွန်ပျူတာစားပွဲ၊ ရွယ်ကိုးက ကွန်ပျူတာရှေ့ထိုင်နေတာ။ မေမေနှင့် အန်တီဇင်
ဝင်လာတော့ သူတို့က ရွယ်ကိုးကို မတွေ့။ ရွယ်ကိုးကတော့ သူတို့ကို မတွေ့ပေမယ့်
အသံတွေ ကြားနေရသဖြင့်ဝင်လာတာကို သိပါသည်။

ရွယ်ကိုးရှိတယ်မထင်၍ မေမေနှင့် အန်တီဇင်ဟာ ပြောချင်ဆိုချင်တာကို

လွတ်လွတ် လပ်လပ် ပြောဆိုနေကြတာပင်။ ထို့ကြောင့်လည်း Chatting ထဲမှာ ရွယ်ကိုးဘယ်လိုမှ အာရုံမရ နိုင်တော့တာ။ ရွယ်ကိုးသည် အနည်းအကျဉ်းတော့ ရိပ်မိသိရှိနေခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက် ပြဿနာတို့ကို မမျှော်လင့်ဘဲ လုံးစေ့ပတ်စေ့ ကြားသိနေရပါတော့သည်။

"နင့်ကို ဗေဒင်က မဟောခင်ကတည်းက ငါပြောသားပဲ မဟုတ်လား ယု၊ ဒီကိစ္စက အကြမ်း ကိုင် ဖြေရှင်းရမယ့် ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ အနုနည်းနဲ့ပဲ ကိုင်တွယ်ရမယ့်ကိစ္စ၊ နင့်စိတ်ကို လျှော့လိုက် စမ်းပါ ယုရယ်၊ နင် ကိုထင့်ကို သိပ်ချစ်တာမဟုတ်လား၊ သူ့အပေါ် ဒီလောက်ချစ်တဲ့နင့်ကို သစ္စာ ဖောက်ရက်လေးခြင်းလို့ ပိုပြီးနာနေတာ၊ ငါ နားလည်တယ်..."

လောလောဆယ် လက်ရှိအနေအထား၊ မိသားစုမှာ ဘာအရေးအကြီးဆုံးလဲဆိုတာ နင် သေချာစဉ်းစားပါယုရယ်၊ နာကြည်းတယ် မာနထားတယ် ဆိုတာ လူတိုင်း တတ်နိုင်တဲ့ ထားတတ်တဲ့ကိစ္စပဲ ယု၊ နင် သူ့ကို နာကြည်းလို့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ လမ်းခွဲမယ် ဆိုရင် လွယ်ပါ တယ်။ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေလည်း တစ်ယောက်တစ်ခြမ်းခွဲ၊ ကလေးနှစ်ယောက်လည်း တစ်ကိုယ် တစ်ယောက်ခွဲ တာဝန်ယူ"

"ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူးဇင်၊ သူတို့မောင်နှမကို ဘယ်တော့မှ ငါ မခွဲဘူး၊ မကွဲစေရဘူး"

"ငါကလည်း သဘောကိုပြောပြတာပါ။ ဒါဟာ လူတိုင်းလုပ်နိုင်တဲ့ကိစ္စမျိုး၊ ခွင့်လွှတ် လိုက်တယ်၊ မျှီသိပ်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ အလုပ်က မလွယ်တာ၊ နင် သိထားတာကို မသိသလို၊ ဖြစ်နေတဲ့ ဇာတ်လမ်းကြီးတစ်ခုကို မဖြစ်သလို မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဟန်မပျက် ကိုယ့် ဘက်ပါအောင် ပြန်ဆွဲယူနိုင်တာသာလျှင် အရည်အချင်းပါ ယု"

"ငါနားလည်ပါတယ် ဇင်၊ ငါ လေးငါးည ဆက်တိုက် အိပ်မပျော်ဘဲ

ညလုံးပေါက် ညလုံးပေါက် စဉ်းစားပြီးပါပြီ၊ ငါ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။ ငါ ပွဲမကြမ်းပါဘူး၊ ဇင်ရယ်၊ မိသားစုအတွက် သားနဲ့ သမီးအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ငါ ဆုံးဖြတ်မှာပါ။"

မေမေက ရှိုက်သံပလုံးပထွေးကြားမှ အားယူပြောနေပါသည်။
မေမေ့ငိုသံကို ကြားရ သည်မှာ နှလုံးသွေးပျက်ချင်စရာကောင်းလှ၍ ရွယ်ကိုး နှလုံးတွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်ကာ မျက်လုံး အိမ်ထဲ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လာသည်။
ပြည့်ရာမှတစ်ဆင့် ပါးပေါ် တပေါက်ပေါက် စီးလျှံကျလာ သည်မှာ တီရုပ်ဖြူကလေးရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ရေစိုကွက်ဖြစ်၍ နေလေပြီ။

"အခုမှ ဗေဒင်က အနုနည်းသုံးပါလို့ ဟောလိုက်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ဟာနဲ့ ငါလည်း စဉ်းစား ပြီးပါပြီ၊ ရှိပစ္စည်း ဝေခြမ်းလိုက်လည်း မဆင်းရဲဘူးပဲထားဦး၊ ငါက ဘာမှ ရှာဖွေလုပ်ကိုင်စား တတ် တာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ အခုဆိုရင် ငါ့သားနဲ့ သမီးဟာ သူ့အဖေ အရိပ်အာဝါသမှာ မတောင့်မတ မကြောင့်မကျ နေရတာ ၊ သူ ဖောက်ပြန်ပေမယ့် မိသားစုအပေါ်မှာတော့ တာဝန်ကျတာထက် ပိုပါသေးတယ် ဇင်ရယ်.... ဒါတွေ ငါ အကုန်တွေးပါတယ်။ ငါ့အသက်လေးဆယ့်နှစ်နှစ်၊ ငါ လူကြီးလိုပဲ တွေးရတော့ မှာ၊ လူကြီးတွေးပဲ တွေးလိုက်ပါတယ်၊ စိတ်ချပါ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါ မျိုးသိပ်မှာပါ။"

အန်တီဇင့် သက်ပြင်းချသံကို ပီပီသသ ကြားလိုက်ရကာ....

"အမလေး....ခုမှပဲ စိတ်အေးရတယ် ယုရယ်၊ နင်က စိတ်ထက်ထက် စိတ်မြန်မြန်နဲ့မို့ မပျက်ပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်မှာ ငါ ပူလိုက်ရတာ "

"ငါ အရင်ယု မဟုတ်တော့ပါဘူး ဇင်၊ ငါ့ကိုယ်ငါ အရင် ယုမဟုတ်တော့ဘူးလို့ ခံယူလိုက်ပါ ပြီဟယ် ဒါကြောင့်လည်း ကိုထင့် သစ္စာမဲ့မှုကို ခံရတာ ၊ အရင်က ယုဟာ တစ်နေ့နေ့မှာ ကိုထင်က နင့်ကို သစ္စာဖောက်လိမ့်မယ်လို့ ပြောရင် ပြောတဲ့သူကို ဟားတိုက်မှာ၊ ကိုထင့်ကိုလည်း သိပ် ချစ်။

ကိုထင့်အချစ်ကိုလည်း သိပ်ယုံစားတဲ့ ယု၊ အခု မဟုတ်တော့ဘူး ဇင်....

ငါ လူသစ် စိတ်သစ် ပုံစံသစ်နဲ့ နေရမှာ၊ အရင်စိတ်ကို ဖျောက်ရမှာ၊
ယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာအကြင်နာကိုရဖို့ ကြိုးစားပမ်းစား ခူးထောက်
တောင်းခံရမယ့် ယု ဖြစ်သွားပြီ ဇင်ရဲ့၊ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ငါ့ဓာနနဲ့ငါ နေရင် ငါ
တို့မိသားစု အသိုက်ပျက်မယ်၊ ကလေး တွေ မျက်နှာငယ်မယ်၊ နင် စိတ်ချပါ ဇင်၊
ငါ့ကို နင် တော်လိုက်တာ ယုရယ်လို့ ချီးမွမ်းရပါစေမယ်"

ရွယ်ကိုးသည် မေမေရဲ့ ရင်ကွဲပက်လက် ငိုသံတစ်ဝက် စကားတွေကို
အတိုင်းသား ကြား နေရင်း သူ့အသည်းနှလုံးလေးတွေပါ အက်ကွဲလာသလို
ခံစားရပါသည်။ ရက်စက်လိုက်တာ ဖေဖေ ရယ်။

ဟိုးတစ်ပတ် ဖေဖေနဲ့ မေမေ ရန်ဖြစ်သံ ကြားရကတည်းက
ရွယ်ကိုးထင်တော့ ထင်သား ပါပဲ။ "မေမေတို့ ဘာဖြစ်လို့ ရန်ဖြစ်တာလဲဟင်"လို့
မေ့မေ့ကိုမေးတော့ မေမေက မျက်ရည်တွေ သုတ်ကာ ခပ်ဖော့ဖော့ပြုံးပစ်ပြီး...

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးသမီးရယ်၊ ညည်းအဖေ အရက်သောက်လာလို့ မေမေ
စိတ်တိုလိုပါ"

မေမေ့အဖြေကို လှမ်းကြားနေရတဲ့ ဝရန်တာက ဖေဖေက ဒေါသတွေ
မကုန်သေးတဲ့ လေသံနဲ့..

"နောက်တစ်ခါ ကိုယ် ပြန်လာတဲ့အချိန်တွေမှာ မင်း အိမ်ကနေဆီးပြီး
ပွတ်ကျွတ် ပွတ်ကျွတ် မလုပ်နဲ့ ယုယု၊ မင်းတို့အပေါ် ငါ ဘာဝတ္တရား ပျက်သလဲပြော၊
စိတ်တိုအောင် မလုပ်စမ်းနဲ့ကွာ....တောက်"

ရွယ်ကိုးက ဖေဖေရှိရာဝရန်တာကို လိမ်ဖယ်လိမ်ဖယ်
လျှောက်သွားလိုက်ပြီး ဖေဖေ ခါးကို နောက်ကဖက်ကာ.....

"ဖေ....မေမေ့ကို မအော်ပါနဲ့နော်....ဖေ"

ဖေဖေကရွယ်ကိုးခေါင်းကို နောက်ပြန်တစ်ချက် နှစ်ချက်ပုတ်ရင်း။။။

"သမီးအမေက လာအော်နေတာ၊ သွား....သမီးသွား ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ပြီးသွားမှာ"

ရွယ်ကိုးက ခပ်ကြောင်ကြောင်နဲ့ပဲ လိမ်ဖယ် လိမ်ဖယ် ပြန်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေဟာ ဟိုးအရင်က အင်မတန်မှ ရန်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ လင်မယား။ ရန်ဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာ မြင်ကိ မမြင်ဖူးတာပါ။ ဒီတစ်လအတွင်းမှာမှ အကြိမ်ကြိမ် ခပ်စိပ်စိပ်ဖြစ်နေတာ။

ကြုံနေမကျတော့ ရန်ဖြစ်အော်ဟစ်သံ ကြားရင် ကြောက်ရွံ့ဝမ်းနည်းတဲ့ ရွယ်ကိုး သည် ကိုကိုအခန်းကို ပြေးပြေးသွားပြီး....

"ကိုကို.....ကိုကို.....ဖေဖေတို့ ရန်ဖြစ်နေပြန်ပြီ"

"အဲဒါ နင့်အလုပ်လား၊ သွားစမ်းပါဟာ၊ စိတ်ကုန်ရတဲ့ကြားထဲ"

ကိုကိုကလည်း အရေးထဲ ဘာတွေစိတ်တို စိတ်ကုန်နေတယ် မသိဘဲ မျက်နှာခပ်ပုပ်ပုပ် နှင့် အော်လွှတ်တတ်ပါသည်။ ရွယ်ကိုးနှင့် ကိုကိုဟာ နှစ်နှစ်ကြီး နှစ်နှစ်ငယ်။ ဒီမောင်နှစ်မနှစ်ယောက် တည်းရှိ၍ သိပ်ချစ်ကြပါသည်။ ကိုကိုအသက်က နှစ်ဆယ်တစ်ကျော်၊ ရွယ်ကိုးက ဆယ့်ကိုးနှစ် ကျော်။

ကိုကိုနာမည်က ကျော်စွာကိုး၊ ရွယ်ကိုးက ပျိုရွယ်ကိုး၊ ဖေဖေက ထင်ကျော်ကိုး၊ မေမေက ယုယုနေခြည်။ ဖေဖေက အသက်ငါးဆယ်နားနီးကပ်ပြီ။ မေမေက လေးဆယ့်နှစ် ဟိုတစ်ခေတ် တုန်းက ပိုင်းလော့ ထင်ကျော်ကိုးနှင့် အာရ်စီတူးရဲ့ ကွင်း ပြကွဒိန်တို့ရဲ့ မျက်နှာဖုံးရှင် ယုယု နေခြည်တို့ ဇာတ်လမ်း၊ ဟာ အဲဒီ ခေတ် ချစ်သူတွေတွေကြား ဟိုးလေးတကြော် လူသိထင်ရှားပဲ တဲ့။

မေမေက အရမ်းလှပါသည်။ မေမေ့ကို အသက်လေးဆယ့်နှစ်လို့ ဘယ်သူကမှ မထင်နိုင် ပါ။ ငယ်ကတည်းက ခေတ်မီမီ ခေတ်ဆန်ဆန် နေခဲ့တဲ့သူမို့

မေမေဟာ ဂျင်းနီးဘောင်းဘီဝတ်ကာ သမီးကို ကိုယ်တိုင်ကျောင်းပို့တုန်း အမေမျိုး၊
နေကာမျက်မှန်နှင့် မေမေကားမောင်းတဲ့ စတိုင်လ် က အင်မတန်လှပါသည်။

"အဲဒါ ငါ့အမေ"ဆိုရင် ခုမှမြင်ဖူးသူတို့က "ဟယ်....နင့်မေ"လို့
အံ့သြအာမေဗိုတ် တ, ကြရ တဲ့ထိ မေမေက နုနယ်သည်။ ရွယ်ကိုးနှင့် ညီအစ်မလို့ပဲ
ထင်ရပါသည်။ ရွယ်ကိုးဆံပင်ကမှ ကျော တစ်ဝက်မှာ အဖားလိပ်ခွေကာ
ခပ်နွယ်နွယ်ဖားနေသေးသည်။ မေမေက နားရွက်ပင် သေချာ မရောက်ချင်တဲ့
ခေတ်ပေါ်ဆံပင်အတိုပုံစံ ခပ်လန်လန်နှင့် လည်ပင်းဖြူဝင်းဝင်း ရှင်းရှင်း
သွယ်သွယ်လေးမှာ ပလက်တီနမ်ကြိုးအရှည်ကြီးတစ်ကုံးကို ခုနှစ်ပတ် ရှစ်ပတ်
ခွေရစ်ထားတဲ့ စတိုင်နှင့်ဖြစ်သည်။

ရွယ်ကိုး အရပ်က ငါးပေခုနစ်လက်မရှိ၍ မေမေက ငါးပေ
လေးလက်မပဲရှိရာ ရွယ်ကိုး ထက်လည်း လူကောင်ညှပ်သေးသည်။
သွယ်သွယ်ပါးပါး၊ အကျ..ပြတ်ပြတ်ကလေးတွေနှင့် ဂျင်းနီ နှင့်။ ခြေသလုံးမှာ
ကြိုးချည်ပတ်တဲ့ စလစ်ပါမျိုးလေးတွေနှင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သွားလာနေတတ်
သေးသည်။

ရွယ်တူသူငယ်ချင်းတိုင်းက ရွယ်ကိုးမေမေကို အားကျကာ
သူတို့မေမေတွေကို အလှ ပြင်စေချင်လာတဲ့အထိ။ အဲသလိုလှတဲ့ မေမေကို
ဖေဖေဟာ သစ္စာမတည် ပစ်ခွာမည် အသစ်ရှာ ပြီလို့ ဘယ်လိုယုံနိုင်ရပါမည်နည်း
လင်ယောက်ျား စိတ်ပျက်လောက်တဲ့ အမူအကျင့် စရိုက် မျိုး တွေ (ဥပမာ
အလည်လွန်တာ၊ ဖဲရိုက်တာ၊ နှစ်လုံး သုံးလုံးတွေ ကစားတာ အစရှိသဖြင့်) မေမေ မှာ
လုံးဝမရှိ။

မေမေဟာ လှလှကြော့ကြော့လေးပြင်ပြီး ဈေးဝယ်ထွက်၊
အိမ်ပြန်ချက်ပြုတ်၊ အိမ်ကို အလှဆင်၊ ဖေဖေသူငယ်ချင်းတွေကို
တစ်လတစ်ခါလောက် အိမ်မှာစုဆုံစေပြီး ကျွေးမွေး ဘီယာ တိုက်။
ဘယ်လော်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့မေမေပါလဲ။ မေမေတော်လို့ ရွယ်ကိုးတို့အိမ်နှင့်

ခြံလေးဟာ အမြဲလှနေသည်။ သားနားခေတ်မီနေသည်။

ကိုကိုနှင့် ရွယ်ကိုးဟာလည်း လိမ္မာ၍ စာလည်းအထိုက်အလျောက်
တော်ကြသည်။ ကိုကို ဟာ သူ့ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း ဒီမှာ စီးပွားရေးနှင့် ဘွဲ့ရပြီးပြီ။
အခုလောလောဆယ်တွင် IELTS တက်နေသည်။ ဖြေမည်။ စက်ကာပူထွက်၍
စီးပွားရေးပညာဘွဲ့ ထပ်ယူမည်။

ရွယ်ကိုးက ဖေဖေလေယာဉ်မောင်းသည့်
ယိုးဒယားလေကြောင်းလိုင်းတွင် Air Hostess လုပ်ငတာကို ဖေဖေက
အင်တင်တင်လုပ်နေသည်။ ရွယ်ကိုးသည် English နှင့်ကျောင်းပြီး၍ English
သင်တန်းတစ်ခုပဲ ဆက်တက်နေပါသည်။ စကားပြောကောင်းအောင် လေ့ကျင့်နေပါ
သည်။

ဖေဖေက လစာကောင်းသည်။ မေမေက
အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းကောင်းသည်။ ဘယ်လောက် သာယာချမ်းမြေ့အဆင်ပြေလှတဲ့
မိသားစုဘဝပါလဲ။ သိပ်ကို ပျော်ဖို့ကောင်းတဲ့ Family ဖေဖေ ဖောက်ပြားချင်သလိုလို
ပြဿနာရဲ့ အစွန်းအစကို မတော်တဆ ကြားသိရတော့ ရွယ်ကိုး မယုံနိုင်။

လောကကြီးမှာ မေမေ့လောက်လှ၊ မေမေ့လောက်တော်၊ မေမေ့လောက်
မိသားစုကို ချစ်၊ ဖေဖေ့ကိုလည်း အစစအရာရာ ဖြည့်ဆည်းတာဝန်ကျေနိုင်လွန်းပြီး
မေမေ့လောက် ဖေဖေ့အပေါ် ကောင်းမယ့် မိန်းမချို၊ ဖေဖေ ထပ်တွေ့နိုင်လို့လား။
ရွယ်ကိုး မယုံနိုင်ပါ။

အန်တီဇင်ဟာ မေမေ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း အပျိုကြီး၊ မေမေနှင့်
ညီအစ်မလိုပင် ဖြစ်သည်။ ရွယ်ကိုးလည်း အန်တီဇင်ကို ချစ်သည်။ မေမေနှင့်
အန်တီဇင် စကားကို ငြိမ်၍ နားထောင်နေရင်းက တဖြည်းဖြည်း
ဇာတ်ရည်လည်ရသည်မှာ အန်တီဇင်ဟာ ကိစ္စကို လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လခွဲလောက်ကစပြီး
သတင်းသိုးသီးသန့်သန့် အနံ့ရလာတာတဲ့။

စိန်ရွှေရတနာ အရောင်းအဝယ်လုပ်တဲ့ အန်တီဇင်မှာ
အပေါင်းအသင်းလည်းများ၍ နားကြီး မျက်စိကြီးသည်။ လက်တံရှည်သည်။
သတင်းသန့်သန့်ကနေ သေချာတဲ့အဆင့်ကို ရောက်တဲ့ အခါမှာ မေမေ့ကို
အန်တီဇင်က ဖွင့်ပြောပြသည်။ မေမေတို့ လိုက်လံစုံစမ်းကြပြီးပြီ။

ဖေဖေဟာ ရွယ်ကိုးထက် သုံးနှစ်သာကြီးပြီး ကိုကိုထက်
တစ်နှစ်သာကြီးတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ကွန်ဒိုမီနီယံအခန်းမျိုးကြီး
ငှားရမ်းပေးပြီး အိမ်တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင်ထား ထားခဲ့တာတဲ့။
ရန်ကုန်အိပ်တဲ့အခါ အိပ်ရ၊ ဗန်ကောက်အိပ်တဲ့အခါ အိပ်ရ။ မြန်မာပြည်နှင့်
ယိုးဒယားရဲ့ အချို့သောလေဆိပ်မြို့တွေမှာလည်း ညအိပ်တဲ့အခါအိပ်ရ။ အဲဒီ
လေကြောင်းလိုင်း ပျံသန်းဆင်းသက်သမျှ မြို့တွေမှာ flight schedule အတိုင်း
ကြိုသလို အိပ်ရတဲ့ ဖေဖေရဲ့ တာဝန် ကြောင့် ဗန်ကောက်မှာလို့ထင်ရ သိရပြီး
ရန်ကုန်က ကွန်ဒိုခန်းကြီးမှာပဲ ရှိနေခဲ့တာမျိုးလည်း အကြိမ် ကြိမ် ရှိခဲ့နိုင်သည်။

ဒီနေ့တော့ အဲဒီ ကိစ္စအတွက်ပဲ မေမေနှင့် အန်တီဇင် ဗေဒင်ဆရာဆီ
သွားမေးပြီး ပြန်လာ ကြတာဖြစ်သည်။ မိန်းမတွေအဖို့မှာ ခုလိုကိစ္စမျိုး
ကြုံလာရပြီဆိုတဲ့အခါ အရင်ဆုံး အားကိုးတကြီး သတိတရ
အပြေးသွားဖြစ်ကြသည်မှာ ဗေဒင်ဆရာများထံကိုတည်း။ ဟုတ်တာ မဟုတ်တာ မှန်
တာ မမှန်တာထား။ စိတ်ရဲ့ဖြေသိမ့်ရာ အားကိုးရာ ထွက်ပေါက်တစ်ခုပမာပင်။

"တီ..."

ရုတ်တရက် ရွယ်ကိုးရဲ့ ကွန်ပျူတာမှ UPS က အသံမြည်လာသည်။
မီးပျက်သွားတာ။ မီးပျက်သွားလျှင် ပါဝါ အဆက်ပြတ်မသွားအောင်
ဆက်ထိန်းထားပေးတဲ့ UPS က ထ ,ထ အော် တတ်တာ ထုံးစံ၊ ခုတော့
ထိုအသံကြောင့် ဗီရိုနောက်ကွယ်က ကွန်ပျူတာဟာ သုံးလက်စ ဖွင့်လက်စ
ဖြစ်နေတာ မေမေတို့ သိသွားပြီ။

ငြိမ်ကုပ်ပြီး တုတ်တုတ်မလှုပ် အသံမထွက်ဘဲ ထိုင်နေတဲ့ ရွယ်ကိုးသည် ကွန်ပျူတာဆီ အာရုံပြန်ရောက်ကာ မောက်စံကိုင်း၍ အင်တာနက်ထဲကထွက် ကွန်ပျူတာကိုပိတ်ဖို့ အဆင့်ပဆင့် လုပ်ရသည်။

"တီ...."

UPS က ထပ်မြည်ပြန်သည်။

"ဘယ်သူလည်း ကွန်ပျူတာ ကိုင်နေတာ၊ ရွယ်ရွယ်လား"

မေမေ့ရဲ့ ငိုသံစွက်စွက် မေးခွန်းသံ ထွက်လာသည်။ ရွယ်ကိုးသည် ကိုယ်တိုင်လည်း ကျဆင်းနေတဲ့ မျက်ရည်များကို သုတ်နေရင်းက...

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

ရွယ်ကိုးရဲ့ အသံကိုက မျက်ရည်ကျနေမှန်းသိသာစေတဲ့အသံ၊ ရုတ်တရက် ဗီရိုကွယ်သော ကွန်ပျူတာအနားသို့ အန်တီဇင် ရောက်လာသည်။ ကွန်ပျူတာပိတ်နေသော ရွယ်ကိုး မျက်နှာကို မေးစွမှ ပင့်မော့စေပြီး ငုံ့ကြည့်ကာ.....

"သမီးလေး....ရွယ်ရွယ်"

ကြင်နာစွာ ခေါ်မြည်ရင်း သူ့ရင်ခွင်မှာ ရွယ်ကိုး ဦးခေါင်းကို ကပ်မှီထားစေလိုက်ပါသည်။

ရွယ်ကိုး ကွန်ပျူတာပိတ်လို့ပြီးသွားမှ အန်တီဇင်က ပခုံးမှ ထူဖက်ထ စေရင်း...

"လာ...သမီး လာ"

"အန်တီဇင်"

ရွယ်ကိုးသည် မတ်တက်ရပ်အပြီးတွင် အန်တီဇင်ပခုံးပေါ် မျက်နှာမှောက်ချ၍ အောင့် ထားသမျှ ရှိုက်ငိုချလိုက်ပါသည်။

"အို....တိတ်ပါ သမီးရယ်၊ သမီး ခုလိုငိုတော့ မေမေက ပိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရှာမှာပေါ့။ ဝမ်းမနည်းပါနဲ့သမီးရယ်၊ ဒီလိုပဲ ကြံရတတ်ပါတယ်။ ခဏတဖြုတ်ပါ သမီးရယ်၊ နောက်တော့ လည်း ပြီးသွားမယ့်ကိစ္စတွေပါ။ လာ.....သမီး လာ"

အန်တီဇင် တွဲခေါ်ရာ ဗီရိုဟိုတစ်ဖက်က ဆက်တီတွေဆီသို့ ရွယ်ကိုး ခပ်တောင့်တောင့် နှင့် ပါလာပါသည်။ မေမေ့နံဘေး ဝင်ထိုင်လိုက်လျှင် မေမေက ရွယ်ကိုး ပခုံးကို လက်တစ်ဖက်အသာ တင်ကာ ဖက်လိုက်ရင်း....

"မငိုနဲ့ သမီးလေး၊ ဒါ ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ မေမေငိုလို့ သမီးပါ စိတ်ညစ်ပြီး လိုက်ငိုတာ လား၊ မေမေက စိတ်တွေ ရှုပ်လို့ မျက်ရည်ကျမိတာပါ သမီးရယ်"

"ဖေဖေကို မချစ်တော့ဘူး"

ရွယ်ကိုးရဲ့ ရှိုက်သံအဆက်ဆက်နှင့် ငိုသံကြားတွင် မေမေက အသံတုန်တုန်လေးနှင့်....

"ဖေဖေကို ချစ်ရမယ် သမီးရဲ့၊ မချစ်တော့ဘူးလို့ မပြောရဘူး၊ ဖေဖေ ခုလိုလုပ်တာဟာ လည်း သမီးတို့ကို မချစ်လို့မဟုတ်ဘူး သမီးလေး၊ သူ့စိတ်ကို သူအလိုလိုက်လို့ စိတ်မထိန်းလို့ ဖြစ်တာ သက်သက်ပါ၊ သမီးတို့ ကိုကိုတို့ကိုတော့ ဖေဖေက သိပ်ချစ်ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ သမီးက ဖေဖေကို မချစ်တော့ဘူးဆိုပြီး အပြစ်ယူလိုက်ရင် ဖေဖေကို မေမေတို့ သမီးတို့ လက်လွှတ် ဆုံးရှုံး လိုက်ရလိမ့်မယ်...

အခုက မေမေတို့ ဖေဖေကို မဆုံးရှုံးကြသေးပါဘူး၊ သမီးတို့က မချစ်တော့ဘူးဆိုပြီး ဖေဖေကို ဆန့်ကျင်မှ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဝေးကွာပြီး တကယ်ဆုံးရှုံးမပေးရအောင် မေမေတို့ ကြိုးစား ရမှာ သမီးလေးရယ်"

မျက်ရည်စီးကြောင်းလေးတွေ စီးစီးကျနေသော်လည်း အံကလေး ဖိဖိကြိတ်ရင်း ပြောနေ တဲ့ မေမေမျက်နှာကို ရွယ်ကိုး စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

မေမေ့ကို သနားတဲ့ စိတ်အဟုတ်ထဲမှာ ဟို မိန်းမကို မုန်းတီးစက်ဆုပ်တဲ့စိတ်က တိုးဝင်ပူးကပ်သည်။

"ဟိုဟာမကို သွားသတ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်"

"သတ်စရာမလိုဘူး သမီး၊ မသတ်ချင်နဲ့၊

သူ့အကုသိုလ်နဲ့သူသွားပါလိမ့်မယ်၊ မေမေ စကားကုန်ပြောမယ်နော်၊ မတော်တဆ အဲဒီ မိန်းကလေးကို သမီးဖေဖေနဲ့တွဲပြီး မျက်ဝါး ထင်ထင် ကြီး တွေ့ရကြုံရတယ် ဆိုရင်တောင်မှ သမီးတစ်ခွန်းမှ ရန်စကားမပြောရဘူး။ မျက်နှာမပျက်ရ ဘူး၊ အဲဒါ သမီးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ဖေဖေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ပဲသမီး....

အပြုံးမပျက် အေးအေးဆေးဆေး နှုတ်ဆက်နိုင်ရမယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်သလို ဟန်ဆောင် နိုင်ရမယ်၊ သမီးသူ့ကို သွားရန်တွေ့လိုက်ခြင်းဟာ သူ့ကို ဖေဖေနောက်မိန်းမရယ်လို့ သမီး အသိ အမှတ်ပြုပေးလိုက်ရာကျတယ်။ သမီးသူ့ကို အေးအေးဆေးဆေး ဆက်ဆံရင် သမီး သို့ကို ခရီး ကြုံ လမ်းကြုံ မိန်းမတစ်ယောက်လောက်ပဲ သဘောထားလို့ပဲ၊ ဖေဖေအသိတစ်ယောက်နဲ့ ကိစ္စရှိလို့ တွဲလာတယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးပဲ ထားရင် သမီးဒေါသဖြစ်စရာ ရန်တွေ့စရာ မလိုဘူး၊ သမီး ဒေါသဖြစ်ရင် ရန်တွေ့ရင် သူ့အနေအထားက အလိုလို အပေါ်ရောက်တယ် သမီး....

မေမေပြောတာ နားလည်ရဲ့လား"

ရွယ်ကိုး မေ့မေ့ကို ငေးကြည့်နေမိပါသည်။

"ငဲ့သမီးလေး အသက်က နှစ်ဆယ်ပဲ ရောက်လာပြီ လူကြီးစိတ်လေး မွေးရမယ်နော် သမီး၊ မေမေတို့ မိသားစု မပြိုကွဲရဖို့ ဖေဖေမေတ္တာကို ဆက်ရနေဖို့အတွက် မေမေတို့ အားလုံး ကြိုးစား ရမယ်၊ မေမေကိုယ်တိုင်လည်း ဟိုတေလောကလို ဖေဖေကို ရန်တွေ့တာ အော်ဟစ်တာတွေ လုံးဝ မလုပ်တော့ဘူး....

ဖေဖေ မေမေတို့ကို ပစ်ခွာမသွားအောင် ကြိုးစားရမယ်။ အဲသလို လုပ်ရတာ ကို ကိုယ် လည်းမမှားဘဲနဲ့ ကိုယ်ဂုဏ်ငယ်တယ်ရယ်လို့ မတွေးနဲ့။"

ရွယ်ကိုးသည် ဝမ်းနည်းသော မျက်ရည်ပူတွေ လိမ့်ဆင်းလာရပြီး....

"ဖေဖေက မှားတာလေ မေမေ၊ ဖေဖေက ပြုပြင်ရမှာပေါ့။"

"ဖေဖေက မှားတာမှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြုပြင်တာကတော့ မိသားစုလေးကို အပြိုကွဲမခံနိုင်တဲ့သူ၊ ပိုတန်ဖိုးထားတဲ့သူက ပြုပြင်ရမယ် သမီးလေး၊ သမီးလေး ဖေဖေကို ခွဲနိုင် သလား၊ မောင်နှမရော တကွတပြား ခွဲနေနိုင်လား။"

ရွယ်ကိုးသည် တရှိုက်ရှိုက်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်လာပါသည်။ မတရားဘူး ထင်သော်လည်း ဇွတ်တိုး၍ ခေါင်းမမာနိုင်။ ဖေဖေကိုလည်း မခွဲနိုင်၊ မိသားစု အကွဲမခံနိုင်။ ကိုယ်က မမှားဘဲ မှားတဲ့ဖေဖေကို လိုက်ကြိုးစားချော့မော့အဖတ်ဆယ်ရမည် ဆိုသည်မှာ မခံချိစရာကောင်း သည်။

"ဖေဖေ ပစ်ခွာမသွားအောင် အောက်ကျို့ရမယ် ဆိုရင်လည်း ဒါဟာ ရှက်စရာ မဟုတ်ပါ ဘူး သမီးရယ်၊ မေမေတို့လုပ်ရပ်က တရားပါတယ်။ ဖေဖေကို တရားသဖြင့် ပြန်ဆွဲယူမှာ၊ ဖေဖေက မှားပြီးသွားပြီ၊ မှားတယ်ဆိုကတည်းက ညံ့လို့၊ ညံ့တဲ့သူ မှားတဲ့သူဆိုတာ သနားစရာပါ သမီးရယ်။"

ရွယ်ကိုးသည် မေမေ့ကို တအံ့တသြကြီးကြည့်ကာ ပြန်လည်းမပြောတတ်၊ ခံလည်း မခံချင်၊ အောင့်သည်းအောင့်ကြိတ်နှင့် ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ တရှိုက်ရှိုက်သာ ဖြစ်နေရပါသည်။ ပလုံးပထွေး နှင့်....

"မတရားဘူး။"

"ပိုချစ်တဲ့သူ ပိုတန်ဖိုးထားတဲ့သူ ပိုအဆုံးရှုံးမခံနိုင်တဲ့သူက

အနစ်နာခံရစမြဲပဲ သမီး၊ ဧါ ဖေဖေ အခုလိုလုပ်ပေမယ့် သမီးတို့မောင်နှမအပေါ်မှာ နည်းနည်းလေးတောင် အချစ်လျော့တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ တော့ သမီးတို့ ဖေဖေအပေါ် ခွင့်လွှတ်ထိုက်ပါတယ်၊ တကယ်တမ်း သမီးတို့ ဖေဖေအပေါ် ခွင့်လွှတ်ထိုက်ပါတယ်၊ တကယ်တမ်း နာကြည်းရမှာက မေမေပါ၊ မေမေအပေါ် သစ္စာဖောက်ပြီး မေမေထက် ချစ်လို့ နောက်မိန်းမတစ်ယောက် ထပ်ရှာတာ၊ နာချင်းနာ မေမေ နာရမှာ...

ဒါပေမဲ့ မေမေလည်း မနာတော့ဘူး၊ မေမေခွင့်လွှတ်လိုက်တယ်၊ ခွင့်လွှတ်မှလည်း သူ့ကို မဆုံးရှုံးရမှာ၊ သူ့ကို မေမေ အဆုံးမခံနိုင်တာကျတော့ သားနဲ့ သမီးကြောင့်ပဲ ဒီသားနဲ့သမီး မရှိ ရင် မေမေ ခုလို ဆုံးဖြတ်ချင်မှ ဆုံးဖြတ်မယ်၊ သားနဲ့ သမီးကြောင့် သူ့အပေါ် ဘယ်လောက်ပဲ နာကြည်း လောက်စရာဖြစ်ပါစေ မေမေမာန်စွယ်ကို ချိုးချပြီး မာနတွေ သိက္ခာတွေကို ဟိုးအောက်အထိချပြီး ခင်းမယ်.....

မေမေ ဖေဖေကို ရန်လည်းမလုပ်ဘူး၊ အပြစ်လည်းမယူဘူး၊ သူ့မေတ္တာကို ဒီမိသားစု ဘက် ပိုရောက်အောင်ပဲ ဆွဲယူမယ်၊ မေမေတောင် ဒီလိုလုပ်နိုင်ရင် သမီးတို့ ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်နိုင်ရမှာ လဲ၊ သမီးတို့က ဖေဖေအချစ်ကို ခုထိ မဆုံးရှုံးရသေးတဲ့ သူတွေပါ၊ ဖေဖေကို ဘာကြောင့် ခွင့်မလွှတ် နီရမှာလဲ"

ဒီစကားတွေကို မေမေ ဘယ်လောက် အားယူပြီး ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက် မျှော်လင့် ချက်တွေနဲ့ ပြောနေတယ်ဆိုတာ အသက်နှစ်အရွယ် ဦးနှောက်ရှိတဲ့ ရွယ်ကိုးအဖို့ နားမလည် နိုင် စရာမရှိပါ။ မေမေအတွက် ရင်နာ မခံချိလိုသာ မေမေဒီလို ဆုံးဖြတ်နိုင် အေးချမ်းနိုင်တာကပို အံ့ဩတာ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့တော့ ရွယ်ကိုးရင်ထဲ မေမေအပေါ် နားလည်ခြင်း၊ စာနာခြင်း၊ ကြင်နာ သနားခြင်း၊ ညှာတာထောက်ထားခြင်းတို့သာ ပြည်ကျပ်သိပ်၍ လာသည်။

မေမေတောင် ဤသားသမီးတို့အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ချိုးနှိမ်နိုင်သေးရင် ရွယ်ကိုးကရော မေမေအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာကြောင့် မချိုးနှိမ်ရမှာလဲ။

"ကိုကို သိသွားပြီလား မေမေ"

"သမီးကိုကိုက ယောက်ျားလေးပဲ၊ အသိုင်းအဝိုင်းများတယ်၊ ကိုကို အစောကြီးကတည်း ကသိတယ်၊ မေမေ မသိခင်ကတည်းကတောင် သိနေခဲ့တယ်"

ဪ...ဒါကြောင့် လိမ္မာယဉ်ကျေးတဲ့ သားတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကိုကိုဟာ ခုနောက် ပိုင်း လပိုင်တွေအတွင်းမှာ ဂျစ်ကန်ကန် ကြွပ်ဆတ်ဆတ်နဲ့ တစ်ယောက်တည်း လောကကြီးနဲ့ ရန်ဖြစ် နေတတ်တဲ့ ဒီဇိုင်းမျိုး ဖြစ်ဖြစ်လာတာ။

"ကိုကိုကိုလည်း မေမေ နားလည်အောင် တောင်းပန်ပြောပြပြီးပြီ"

"ကိုကိုက လက်ခံရဲ့လားဟင်၊ သမီးလည်း ကိုကိုကို ပိုင်းချောပြီး တောင်းပန်ပေးပါ မယ် မေမေ၊ မေမေ စိတ်ချမ်းသာအောင်လည်း သမီးနေပါမယ်၊ မေမေ စိတ်ချပါ"

မျက်ရည်တွေ ပြန်ဝင်အောင် မျက်တောင်ပုတ်ခတ် သိမ်းနေတဲ့ နှာသီးဖျားတွေ နီမြန်း နေတဲ့ သမီးငယ်လေးကို ဒေါ်ယုယုနေခြည်က ခပ်တင်းတင်းကလေး ဖတ်ထားလိုက်ပါသည်။ ရင်ထဲက ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ အနာတရတွေကိုတော့ ငုံ့ကြည့်မနေတော့ပါဘူး။ ရှိပါစေတော့။ ထားလိုက်ပါတော့။

ကိုယ့်ထက်သာတယ်ထင်လို့ ကိုယ့်ထက်မေတ္တာပိုလို့ နောက်တစ်ယောက် အသစ်ရှာ ရက်တဲ့ ခင်ပွန်းသည်ကို လုံးလုံး မဆုံးရှုံးလိုက်ရလေအောင် ရှိသမျှ သိက္ခာမာန မှန်သမျှ ခဝါ ချပြီး ကိုယ်သာပဲ တိုးလျှိုးအောက်ကျိုးရဦးမည်။ ဆန္ဒနဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီး သူ့ကို ပြုစုယုယ အလိုလိုက်ရဦး မည်။

ရှိပါစေတော့.....။

(၂)

တိုက်ရဲ့ရှေ့မှာ မိုးရေခိုလို့ရအောင် ထုတ်ထားတဲ့ မိုးရေကာ
တံစက်မြိတ်စွန်းလေး ခပ်သေးသေးလေး၊ အဲဒီ အောက်လေးမှာပဲ ကုပ်ကပ်ပြီး
သုံးလေးယောက်ခိုနေရာက တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လာကြိုတဲ့သူဆီ ပါသွားရာ
နောက်ဆုံးတော့ ဒီဘက်စွန်မှာ ရွယ်ကိုး၊ ဟိုဘက်စွန် မှာ ဟိုကောင်လေး၊
နှစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တာ။

တိုက်ရှေ့ဘက်မှာ ပါကင်နေရာမရှိတော့။ မေမေလာရင်
ဟိုဘက်ကျော်ရပ်ရမှာမို့ ရွယ်ကိုး ကမျှော်မျှော်ကြည့်နေပါသည်။ စိတ်က မရွှင်တော့
မျက်နှာကလည်း မရွှင်၊ လွယ်အိတ်ကို ရင်ခွင် မှာ ပိုက်၍ ငေးမိငေးရာ
ငေးမျှော်နေသော ရွယ်ကိုးနား မကြားတကြားသံတစ်ခု တိုးဝင်လာသည်။

"တစ်ကမ္ဘာလုံးကို စိတ်ကောက်နေတဲ့ ရုပ်ကြီးနဲ့"

ရွယ်ကိုးက ညာဘက်ကို မျက်စောင်းထိုးသလို လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။
အောင်မယ်... သူက သူမပြောသလိုလိုနဲ့ သွားစမ်းပါ ရွှေတွင်းရာ၊ ဒါတွေ ငါက
ဖြစ်လာတာပါ။ ရွယ်ကိုး ဒီ ဘက်ပြန်လှည့်လိုက်တော့ သူမဘက် ပြန်ခိုးကြည့်တဲ့
ရွှေတွင်းကို မျက်လုံးထောင့်စွန်းက တွေ့သည်။

ရွှေတွင်း....။

ရွှေတွင်းလို လူကတောင် ဒီလိုပြောရအောင် ရွယ်ကိုး ရုပ်ကြီးက
သိသာမှုန်တေနေပြီလား။ တကယ်တော့ ရွယ်ကိုးဆိုတာ ထာဝစဉ်မြူးရွှင်
လန်းဆန်းလှုပ်ရှား ခုန်ပေါက်နေတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်လေ။ ပြည့်စုံတဲ့

မိသားစုထဲက အဖေအမေတို့ရဲ့အချစ်ကို အပြည့်အဝ ခံယူရပြီး အလို လိုက်ခံရကာ ဘဝမှာ လိုအင်ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝနေတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ရွှင်လန်း တက်ကြွမှုတွေ ရွယ်ကိုးမှာ အပြည့်။

ဒါကြောင့်လည်း ကိုယ်နဲ့ဆန့်ကျင်ကာ ဘဝကို အမြဲလိုလို အလိုမကျ ဖြစ်နေပုံရတဲ့ ရွှေတွင်း ကို သိသိသာသာကြီး သတိပြုမိနေခဲ့တာ။ ရွယ်ကိုးနှင့်တွဲတဲ့ သခင်ဟာလည်း ရွယ်ကိုးလိုပင် အပူ ပင်မဲ့တဲ့သူမျိုး၊ ရွယ်ကိုးနှင့် သဇင်ပေါင်းကာ ရွှေတွင်းရဲ့ မျက်နှာမှုန်တေတေကြီး အတင်းကို ပြောလေ့ရှိကြမြဲ။

ညနေသင်တန်းလွှတ်ချိန် မေမေလာကြိုတဲ့ကားဆီ ပြေးကာနီးတိုင်း တုံ့နှေးလေးလံတဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ရှေ့ကပိတ်သယောင် ကွယ်သယောင် ခရီးဖင့်စေလှတဲ့ ရွှေတွင်းကို ကျော်ဖြတ်ရင်..

"တစ်ကမ္ဘာလုံးကို စိတ်ကောက်နေတဲ့ ရုပ်ကြီးနဲ့....ဟွန်း"

မထိတထိ စ,သလို အပြစ်တင်သလို ပြောသွားနေကျ ရွယ်ကိုးရဲ့ လက်သုံးစကားကို ခုတော့ သူက ခိုးယူအသုံးပြုလို့။ ဟွန်း.....။ ဒီစကားက ငါ့မူမိုင်စကား ရွှေတွင်းရဲ့။ နင် တရားစွဲခံရ မယ် လူမိုက်ကလေး။ ငါက တစ်ကမ္ဘာလုံးကို စိတ်ကောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေကိုပဲ စိတ်ကောက်နေတာပါ။

"သူရှာကျွေးနေရတာ ကျနေတာပဲ"

အောင်မာ.....။

ဒီနေ့အဖို့ ဒီကောင် အတော်အူရွှင်နေပါလား။ ရွယ်ကိုးက ရွှေတွင်းကို ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြန်ကာ...

"ဟဲ့.....နင် ရူးနေလား"

"ဘာလဲ"

ရွှေတွင်းက နားဝမှာ လက်ဝါးကားပြီး သိပ်မကြားရတဲ့ ပုံမျိုး
အကြောင်းပြန်ရိုက်သည်။ ရွယ်ကိုး က မျက်စောင်းတစ်ချက် ရွယ်မိရင်း.....

"နင် တစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေတာ ရူးနေလို့လားလို့"

"ဘယ်မှာပြောလို့လဲ"

"အောင်မာ.....မြောင်လိမ်သေးတယ်၊ ငါကြားတယ်၊ ငါ့စကားကို
ခိုးသုံးနေတာ"

"ဘာလဲ....နင်က အဲဒီ စကားကို Register လုပ်ထားလား"

"အဲဒီ ကတည်းက နင်ပြောလို့ပေါ့ ငလိမ်ရဲ့"

"မပြောပါဘူး၊ ပြောတယ်ဆိုတာ တစ်ဖက်က နားထောင်သူရှိမှ
ပြောတယ်လို့ ခေါ်လို့ရတာ ၊ ငါက ရေရွတ်နေတာပါ"

"တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်နေကတည်းက နင်အရူးပဲ"

"ရူးရင်လည်း ရူးမှာပေါ့၊ လူဆိုတာ နည်းနည်းချင်း အုံ့ပန်းရူးနေကြတဲ့
သူချည်းပဲဟာ"

ရွယ်ကိုးက ထိုစကားကို သဘောကျသွားကာ....

"အေး....နင်မှန်တယ်၊ နင်ပြောတဲ့ အဲဒီ စကားကို ကြိုက်တယ်"

"သေချာတယ်၊ နင်လည်း နည်းနည်းရူးပြီ"

"အေး.....တစ်ဝက်တစ်ပျက်ပေါ့ဟယ်"

"အရိုင်းတစ်ဘူးပေါ့"

ရွယ်ကိုးက ရွှေတွင်းကို သေချာလှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သင်တန်း
အတူတက်နေပေမယ့် သိနေကြတာလောက် သာရှိပြီး မခင်ပါ။
ကိုယ်တွဲတဲ့သူနဲ့လောက်သာ အပြောအဆိုရှိကာ ကိုယ့်ဟာကိုပဲ နေကြတာ။ ဒီထဲမှာမှ

ရွှေတွင်းကို သတိပြုမိနေတာကတော့ ချောမောသန့်ပြန့်လှ တဲ့ ရုပ်ကလေးမှာ ထာဝရမှုန်တေနေတတ်လို့ပင်။

ဘယ်သူနဲ့မှလဲ မတွဲ၊ တစ်ယောက်တည်းနေပြီး အမြဲပင် အလိုမကျတဲ့ရုပ်က သုန်သုန် မှုန်မှုန်မို့ ချောသန့်တဲ့ သူ့ရုပ်ရည်ကလေးကို ဖျက်နေသလိုရှိသည်။ သူ သုန်မှုန်နေပုံက လူတွေကိုပဲ အဖက်မတန်သလိုလို အားလုံးကို စိတ်တိုင်းမကျသလိုလို ကြည့်မရသလိုလို ဆောင့်ကြားကြား ဆန်၍ အမှန်မှာ မုန်းစရာဖြစ်သောလည်း သူ့ရုပ်သန့်လေးကြောင့် တစ်မျိုး ချစ်စရာကောင်းတာ ဝန်ခံရမှာ၊ ထူးခြားတဲ့ သူ့ဆံပင်ကောက်တွန့်တွန့် ရှည်ရှည်ကလေးတွေဟာ မျက်ခုံးမည်းမည်း အပြားကြီးနှင့် လိုက်ဖက်လှသည်။

သင်တန်းစဉ်ကတည်းက ကိုယ့်နာမည်ကိုယ်ပြောပြီး မိတ်ဆက်ကြရတဲ့အခါ သူ့ရဲ့ "ရွှေတွင်း"ဆိုတဲ့ နာမည်ဆန်းကို ဦးနှောက်ထဲ စွဲသွားတာ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ သူကမလိုအပ်ဘဲ စကားသိပ်မပြော၊ အဲဒီ ပုံစံကို အသည်းယားတဲ့ ရွယ်ကိုးကသာ မပြန်ခင်မှာ မကြားတကြား သူ့ကို စ,စ, သွားမိတာ။

"ဒီနေ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း၊ ငါ ထိထိုးရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ နင်ကများ ငါ့ကို စသလိုလို လာလုပ်လို့လေ"

ရွှေတွင်းက ရွယ်ကိုးကို မှုန်သုန်ခြင်းကင်းစွာ ကြည်ကြည်လင်လင် နူးနူးညံ့ညံ့လေး ကြည့် လိုက်လျက်.....

"နင် ဘာဖြစ်နေလဲ ပျိုရွယ်ကိုး"

"ငါ.....၊ ငါ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"နင့်မျက်နှာလေးက အမြဲကြည်လင်ဝင်းပ ရွန်လန်းနေတာဆိုတော့ ခုလိုဖြစ်နေတာ သိပ်သိ သာတာပဲ"

ရွယ်ကိုးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချသည်။ ငြင်းလည်း အလားပဲ။ သူ

ရိပ်မိနေတာ။ မငြင်းချင် တဲ့အပြင် ဖွင့်တောင် ပြောပြချလိုက်ချင်စိတ် ပေါက်လာမိသေးသည်။ မဖြစ်သေးပါဘူးလေ။ ကိုယ့် အိမ်တွင်းရေးကို ခုမှ ပထမဆုံး စကားစ ပြောဖြစ်တဲ့သူကို။

"မေမေကလည်း နောက်ကျလိုက်တာ"

ရွယ်ကိုးက မေမေကားကို မျှော်ရင်း တိုးတိုးညည်းတွားသည်။

"အေး....ဒီနေ့ နင့်အမေ နောက်ကျနေပါလား၊ ခါတိုင်း နောက်မကျတတ်ပါဘူးနော်"

"အေး...."

ရွယ်ကိုးက သူ့ဘက်လှည့်ကြည့်ရင်း....

"နင်ကကော ဘယ်လိုပြန်တာလဲ"

အမြဲလို ရွယ်ကိုးက အရင်ပြန်သွားနှင့်နေကျ ဖြစ်နေ၍ ရွှေတွင်း ဘယ်လိုပြန်တယ် မသိပါ။

"ငါက ငါ့ဟာငါ ပြန်တာ"

"အခုကော မပြန်သေးဘူးလား"

"မိုးတွေ ရွာနေသေးလို့လေ"

"ထီးမပါလို့လား"

"ထီးတွေ ပါပါတယ်"

"ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ရွှေတွင်းက အမေးမြန်းထူနေသော ရွယ်ကိုးကို ငဲ့ကြည့်လျက် ပြုံးမိသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ နေကဝင် အမှောင်ရိပ်ဆင်ပြီဖြစ်ချိန်မှ အဖော်အလှော် မရှိတော့ဘဲ ရွယ်ကိုး တစ်ယောက် တည်းဖြစ်နေလို့ပေါ့။ အရင်က

သူ့အမေက ကြုံရောက်နေတတ်ပြီး ရွယ်ကိုး လှေကားက ဆင်းလာတာနှင့်
သူ့အမေကားဆီပြေးတာ။ ဒီနေ့မှ ရွယ်ကိုး ကားစောင့်နေတာတွေ့လို့ သူလည်း
မပြန်သေးဘဲ လိုက်စောင့်ပေးနေတာ။

ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်ကတည်းကစပြီး မျက်နှာလေးမကောင်းတဲ့၊ သူ့ကို
အရင်လို "တစ်ကမ္မာ လုံးကို စိတ်ကောက်နေတဲ့ရုပ်ကြီး.....ဟွန်း"လို့ စ၊မ
သွားတော့ဘဲ ရွယ်ကိုးကို သူသတိပြုမိနေခဲ့ တာ။ ရွယ်ကိုး တစ်ခုခုဖြစ်နေတာ
သူသိသည်။ "လူတတွေဟာ ဒီလိုပဲ ပျိုရွယ်ကိုးရယ်"လို့ နှစ်သိမ့်
ဖျောင်းဖျစ်ကားပြောချင်နေမိသည်။

"နင် ငါ့ကို စောင့်ပေးနေတာများလား"

ရွယ်ကိုးက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိလှသည်။

"အေး....အဲဒါလည်း ပါတယ်"

"နင့်ဟာနင် ပြန်ရမှာ နောက်ကျနေဦးမယ်"

"ရတယ်"

"ဝေးလား နင့်အိမ်က"

"ကမာရွတ် လှည်းတန်းမှာ"

"ဟင်နီးတာပေါ့၊ ငါတို့က ကန်ရိပ်သာထဲမှာသိလား"

"ဟုတ်လား"

"ဒါဖြင့် အဆင်ပြေတယ်၊ နင်လည်း ငါ့ကို ဆက်စောင့်ပေး၊
မေမေလာကြုံရင် နင့်ကိုပါ ခေါ်သွားမယ်။ လှည်းတန်းထောင့်တစ်နေရာရာမှာ
ချခဲ့မယ်လေ"

"အာ....နေပစေပါ၊ ငါ စောင့်ပေးမယ်၊ ပြီးရင် ငါ့ဟာငါပဲ ပြန်မယ်"

"နင်ကလည်း"

"ပြန်နေကျပဲဟာ"

"ဘတ်စ်နဲ့ပေါ့"

"အေး"

"နင့်ကို အိမ်က စိတ်ပူနေဦးမယ်"

"မပူပါဘူး၊ ငါရယ် ငါ့အမေရယ် နှစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ ငါရော
မေမေရော ကိစ္စရှိရင် နောက်ကျတတ်ကြတာပဲ။ သော့နှစ်ချောင်းနဲ့ အရင်ရောက်သူ
အရင်ဖွင့်ဝင် စနစ်ပဲ၊ အရင်ရောက် တဲ့သူက ဟင်းနွေး၊ ထမင်းခူးထား၊ ဒါပဲ"

ရွယ်ကိုးက ရွှေတွင်းကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိရင်း

"နင့် မေမေက ဘာလုပ်လဲ"

"မေမေက အိမ်ခြံမြေကား ပွဲစားပေါ့ဟာ၊ အကျိုးဆောင်ပေါ့"

"ဪ"

ရွယ်ကိုးက ခဏငြိမ်နေပြီးမှ မမျိုသိပ်တတ်သူလေးပီပီ...

"နင့်အဖေကကော"

"....."

"ဆုံးသွားတာလား"

"ဖေဖေက နောက်အိမ်ထောင်နဲ့"

"ဟင်"

ရွယ်ကိုးက ရင်မှာနင့်သွားပြီး ချက်ချင်း ငိုချင်လာသလို သီးမွန်ပြီး
နှာသီးဖျားလေးတွေပါ ရဲတက်လာသည်။ အရှိုက်ကိုထိ အနာပေါ်တုတ်ကျသလို

နာကျင်သွားရသည်။

"ကြာပါပြီဟာ၊ ငါ ငယ်ငယ်ကတည်းကပါ"

"နောက်....နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ နေတာပေါ့"

"အေး"

"နင့်ကို လာမတွေ့ဘူးလား"

"တစ်ခါ တစ်ခါ တွေ့ပါတယ်"

"တွေ့ရင် ခေါ်လား"

"အင်း.....ခေါ်ပါတယ်"

"နင် စိတ်မနာဘူးလား"

ရွှေတွင်းက ဆက်တိုက် အမေးထူနေတဲ့ ရွယ်ကိုးကို ကြည့်ရင်း....

"ငယ်တုန်းကတော့ စိတ်မနာတတ်ဘူး၊ ကြီးမှ နာလာတယ်"

ဒါကြောင့် သူ့မျက်နှာက မကျေမချမ်းမျက်နှာ သုန်မှုန်တဲ့မျက်နှာ ဖြစ်နေတတ်တာ ထင်ပါရဲ့။

"ဒါပေမဲ့ ငါ့အမေက အဖေကို စိတ်မနာရဘူး၊ ခေါ်ရမယ် ပြောရမယ်ဆိုလို့ ငါ တွေ့ရင် ခေါ်ပါ တယ်"

ရွှေတွင်းရဲ့ မေမေဟာ မေမေ့လိုပင် လိမ္မာယဉ်ကျေးတဲ့ ခွင့်လွှတ်သည်းခံတတ်တဲ့ ဇနီးမယား မျိုး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

"အေး....ဟုတ်တာပေါ့ဟ၊ နင့်အမေက တော်တယ်နော်၊ အဖေဆိုတာ ဘာပဲလုပ်နေနေ အဖေပဲဟာ ခေါ်ရမှာပေါ့ ရွှေတွင်းရဲ့"

"တီ.....တီ.....တီ.....တီ"

ရွယ်ကိုး လွယ်အိတ်ထဲက ဖုန်းသံမြည်လာ၍ ရွှေတွင် အံ့ဩသွားပါသည်။
ရွယ်ကိုးက ဖုန်းလေးကို ထုတ်ဖွင့်လိုက်ရင်း နံပါတ်အစိမ်းတစ်ခုကိုတွေ့၍ ...

"ဟယ်လို"

"သမီးလား"

"ဟင်...မေမေ၊ ဘယ်က ဆက်နေတာလဲ"

"သမီးလေး၊ မေမေ အင်းလျားလမ်းမှာ ကားပျက်နေလို့
ကြာလှပြီသိလား၊ သမီး စောင့်နေရတာ ကြာပြီလား"

"ကြာပေမယ့် သမီးမှာ အဖော်ရှိတယ် မေမေ၊ အနားမှာ
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိပါတယ်၊ မေမေကားက ပြီးတော့မလား"

"ခုမှ ဝပ်ရှောပ်ကလူတွေ ရောက်လာတယ်၊ မေမေဖုန်းကလည်း
မိုးရေဝင်ပြီး ပါဝါ အောက်သွားတယ် သမီးရယ်၊ အနီးအနားမှာ ဖုန်းရှာပြီး
ဝပ်ရှောပ်ကို အရင်ဆက်ရတာ ၊ ဒုက္ခကိုရောက်သွားတာပဲ၊ အခု ဝပ်ရှောပ်က
ကိုကြွယ်လေး လိုက်လာပေးတော့ ပြင်ရတာ ကြာမယ်တဲ့၊ ဒီကသွားဖို့တောင်
ဆွဲရမလား မသိဘူး၊ ဒါကြောင့် သမီးဆီကို ဖုန်းတစ်ခေါက် လာဆက်တာ... မေမေ
ကားဆွဲဖို့ စီစဉ်ပြီးမှ သမီးဆီ တက္ကစီနဲ့ လာခဲ့မယ်၊ နောက်နာရီဝက်လောက် ကြာဦး
မယ်၊ သမီးစောင့်ဖို့ အဆင်ပြေရဲ့လား"

"မေမေ သမီးဆီမလာရင် မလာနဲ့တော့၊ ဒီမှာ လှည်းတန်းဘက်ကို
အတူပြန်ဖို့ သူငယ်ချင်း ရှိတယ်မေမေ၊ သမီးကိုယ့်ဘာသာ ပြန်ခဲ့လိုက်မယ်လေ"

"ဖြစ်ပါ့မလား သမီး"

"ဖြစ်ပါတယ် မေမေ၊ မေမေ ဟိုကူးဒီကူးနဲ့ ဒုက္ခပိုများတယ်၊ သမီး
ကားငှားပြန်လိုက်တာက ဘာဒုက္ခမှ မရှိဘူး၊ အဖော်လည်း ပါတာပဲမေမေရဲ့"

"ဖြစ်တာသေချာရဲ့လား သမီးရယ်"

"သေချာတယ်မေမေ၊ လုံးဝသေချာတယ်၊ မေမေစိတ်ချနော်၊ သမီးတို့ ပြန်ခဲ့လိုက်တော့ မယ်၊ ဒါပဲနော်မေမေ"

ရွယ်ကိုးက စကားလည်းဆုံး ဖုန်းကိုလည်းပိတ်ပြီး ရွှေတွင်းဘက် လှည့်ပြီးပြလိုက်ပါသည်။ ရွှေတွင်းကလည်း ရွယ်ကိုးကို လှည့်ကြည့်နေသည်။

"မေမေက ကားပျက်နေလို့တဲ့ ရွှေတွင်းရဲ့၊ ငါ့ဟာငါ ပြန်လာမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ အဖော်လည်းရှိတယ်လို့"

"ငါနဲ့ အတူတူပြန်မလို့လား"

"အေးပေါ့"

"ငါက ဘတ်စ်ကားနဲ့ပြန်တာ၊ နင် စီးနိုင်ပါ့မလား"

"ဘာလို့ မစီးနိုင်ရမှာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဘတ်စ်ကားတွေက တအားကျပ်တာ"

"မေမေ့ကိုတော့ ငါက ကားငှားပြန်ခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက်တာ ကားငှားပြီးတော့ ပြန်လိုက်ရင် လည်း ရတာပဲ"

"ဒါပေမဲ့ ဒီလိုမှောင်လာပြီဆိုရင် မြို့ထဲကနေ အဲဒီ ဘက်တွေကို ကားငှားခက ဈေးကြီးတယ်၊ မိုးကလည်း ရွာနေတော့ သုံးထောင်လောက် တောင်းလိမ့်မယ်"

"သုံးထောင်"

ရွယ်ကိုးက ရေရွတ်မိရင်း ရွှေတွင်းကို အကဲခတ်ကြည့်ကာ....

"ငါပဲပေးလိုက်မယ်လေ၊ ငါက ကားငှားပြန်ချင်တဲ့သူပဲဟာ၊ နင်က ဘေးက အဖော်ပဲ လိုက်ခဲ့ပေါ့"

"အာ....အဲသလိုတော့ မကောင်းပါဘူး၊ ကားငှားပြန်ရင်

သုံးထောင်ကျရင် ငါကလည်း အနည်းဆုံး ထောင့်ငါးရာလောက်တော့ တစ်ဝက်စိုက်ပေးမှ ကောင်းမှာပေါ့၊ ၏ ငါက တစ်ပြားမှ မပေးရဘဲနဲ့တော့ ငါ လိုက်မစီးချင်ပါဘူး။"

"နင်ကလည် ဘာဖြစ်တာလိုက်လို့၊ အရေးမကြီးပါဘူး၊ အခု ပြန်ဖို့ ပြဿနာရှိနေတာက ငါပဲ ဟာ၊ နင်က ငါ့ကို သက်သက်မဲ့ စောင့်ပေးနေတဲ့သူလေ၊ ငါ့ဟာငါ တစ်ယောက်တည်း ကားငှား ပန်ရမှာနဲ့စာရင် နင်အဖော်ပါတော့ ငါ့အတွက် ပိုကောင်းတယ်၊ နင်က ငါ့ကို ကူညီတဲ့သေဘာနဲ့ အတူတူလိုက်ပေးရမှာ၊ ငါတစ်ယောက်တည်း သုံးထောင်ပေးရလည်းပဲ နင့်ကို ငါက ကျေးဇူးတောင် ထပ်တင်ရဦးမှာ"

"ဒါပေမဲ့"

ရွှေတွင်း မျက်ခုံးတွန့်တွန့်နှင့် ခဏစဉ်းစားနေပြီး...

"ဒီလိုလုပ်ရအောင်လေ၊ နငလည်း ကားမကျပ်အောင် ငါတို့ ဒီကနေ ဆူးလေဂိတ်စကို သွားပြီးစီးကြမယ်"

"အဲဒါဆိုရင်"

"အဲဒါဆို ထိုင်စရာရပြီပေါ့၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကားက သူ့ဟာသူ ကျပ်လာပေမဲ့ ကိုယ်က ထိုင်စရာရထားတော့ ကျပ်တဲ့အထဲမှာတော့ ညှပ်မနေတော့ဘူးပေါ့၊ ဆင်းတဲ့အခါ တစ်ကြိမ်ပဲ တိုးပြီး ဆင်းရမယ်"

"အင်းလေ၊ အဲဒီ လို လုပ်ရင်လုပ်လေ၊ ဒါဖြင့် ငါတို့ ဒီကနေ ဆူးလေကို လမ်းလျှောက် သွား ကြရမှာပေါ့"

"အေး....သိပ်မဝေးပါဘူး၊ နင် လျှောက်နိုင်တယ် မဟုတ်လား"

"ဘာလို့ မလျှောက်နိုင်ရမှာလဲ။ လာလေ....လျှောက်ကြမယ်"

"ဒါပေမဲ့...."

ရွယ်ကိုးက ခြေလှမ်းပြင်လိုက်ပေမယ့် ရွှေတွင်းက "ဒါပေမဲ့"
ပြန်တာကြောင့် ရွယ်ကိုး မျက်နှာက စိတ်မရှည်လှတဲ့ပုံဖြစ်လာကာ....

"ကဲ....ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ၊ နင် ဘာတွေခက်နေလဲ"

"မိုးဖွဲဖွဲ ရွာနေတယ်လေ"

"ဘာဖြစ်လဲ"

"နင် ထီးပါလို့လား"

"ဘယ်ပါမလဲ၊ မေမေ့ကားပေါ် ပြေးတက်ရုံပဲဆိုပြီး ထီးကို
ဘယ်အပိုသယ်မိမလဲဟ၊ ဒါပေမဲ့ နင့်မှာ ထီးပါတယ်ဆို"

"အင်း....ပါတယ်လေ၊ ငါ့ထီးကိုပဲ တူတူဆောင်းမယ်ပေါ့"

ဒီတော့မှ ရွယ်ကိုး တွန့်ခနဲဖြစ်ပြီး ရွှေတွင်းကို မျက်လုံးဝိုင်းနှင့်
စိုက်ကြည့်ပါသည်။ ရွှေတွင်းက ရွယ်ကိုးပုံစံကြောင့် ပြုံးစိစိ၊ ရွယ်ကိုးက ချက်ချင်းပဲ
ဆုံးဖြတ်ချက်ချပစ်ကာ....

"အေး....ဆောင်းမယ်ဟာ၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ နင်နဲ့ငါ သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားပြီပဲ"

"အိုကေ....ဒါဆိုရင်လား"

ရွှေတွင်းက သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှ ထီးအပြာကွက်ကလေးကို
ဆွဲထုတ်ယူကာ ပြုံးရွှင်စွာပင် ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ရွယ်ကိုးကလည်း အဲဒီ
ထီးအောက်ကို ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး ခိုဝင်လိုက်ပါသည်။ မိုးက မသည်းပါ။
ဖွဲဖွဲပါးပါးကလေး။ လေကလေးကလည်း ခပ်စိမ့်စိမ့် တိုက်နေသေး။ နေလို့ထိုင်လို့
ကောင်းတဲ့ ညနေခင်းလေးက သူတို့နှစ်ယောက်သားဟာ
အတွေ့အကြုံအသစ်အဆန်းနှင့် ရွှင်ပျ လန်းဆန်းနေကြပါသည်။

"ဘတ်စ်ကားစီးတာ နင့်အမေသိရင်များ ဆူနေမလား"

"ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိဘူး"

"နင့်ဖေကော"

ရွယ်ကိုးက အနည်းငယ် နှုတ်ဆိုင်းသွားပြီး.....

"ငါ့အဖေက အခု အိမ်မှာမရှိဘူးဟ၊ ခရီးသွားနေတယ်"

"ဪ.....အဲဒါကြောင့် နင့်အမေ လာလာကြိုတာပဲတွေ့ဖူးတယ်၊

နင့်အမေက ငယ်ငယ်လေးနော်၊ လှလည်းလှတယ်၊ အရင်တုန်းက

နင့်အစ်မလို့ထင်တာ၊ နင်တို့ပြောတဲ့ စကားသံတွေ မတော် တဆကြားမှ

နင့်အမေမှန်းသိတာ"

ရွယ်ကိုးက ရွှေတွင်းကို ပြီးခဲ့ကြည့်ရင်း.....

"ငါ့အမေအသက် မှန်းကြည့်စမ်း..."

"အတန်းထဲမှာ ကိုယ့်အကြောင်းကို ထပြောရတုန်းက နင့်အသက်ကို

နှစ်ဆယ်ပြည့်ခါနီး လို့ သိထားတယ်လေ။ နင့်ကိုမွေးထားတာဆိုတာ အနည်းဆုံး

ဖောတိပေါ့ဟ၊ ဒါပေမဲ့ လုံးဖောတိလို့ မထင်ရဘူး၊ သုံးဆယ်ကျော်ရုံပဲထင်ရတယ်"

ရွယ်ကိုးက ကျေနပ်ဂုဏ်ယူသောရုပ်နှင့်....

"မေမေက ဖော်တီတူးဟ၊ ငါ့မှာ အစ်ကိုရှိသေးတယ်၊ နင့်မှာရော

မောင်နှမရှိလား"

"ဟင့်အင်း"

"တစ်ယောက်တည်းပေါ့"

"အင်း"

"နင့်အမေ အသက်ရော ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ"

"လေးဆယ့်ရှစ်"

"သားအမိနှစ်ယောက်တည်ဆိုတော့ နင့်မေကို နင်သိပ်ချစ်မှာပဲနော်"

"အင်းပေါ့"

"ဟဲ့...ငါကြားဖူးတာ အမေတစ်ခု သားတစ်ခုတွေဟာ Selfish ဖြစ်တတ်တယ်တဲ့"

"ဘာမှ မဆိုင်ဘူး"

"အဟင်း ဟင်း ဟင်း....ဒါလေးပြောတာနဲ့ စိတ်ကောက်သွားပြီ"

"ဘယ်မှာကောက်လို့လဲ"

"နှုတ်ခမ်းက စူနေတယ်လေ"

"ငဲ့နှုတ်ခမ်းက အစကတည်းက ခပ်စူစူ ခပ်ထော်ထော်ပဲ"

"ပြီးတော့ ထီးလည်း နင့်ဘက် နည်းနည်းယိုင်သွားတယ်၊ အဲဒါ ငဲ့ကို ကျွဲမြီးတိုသွားလို့"

ရွှေတွင်းက ရွယ်ကိုးပြောနေပုံကို မအောင့်နိုင်ကာ တဟားဟားရယ်ချလိုက်မိပါသည်။ တော်တော်ရယ်ရတဲ့ ကောင်မလေး။ အမြဲရွှင်ပျ တက်ကြွနေတဲ့ ဤကောင်မလေးနဲ့ ခင်မင် ရရင် ကိုယ်လည်း ရယ်ရပြီးရလိမ့်မယ်လို့တော့ အစကတည်းက နည်းနည်းထင်မြင်မိပြီးသားပဲ။

သူမနဲ့ ခင်မင်ကျွမ်းဝင်ရတဲ့ အဖြစ်ဟာ စိတ်ကိုကြည်နူးနှစ်သိမ့်မှု ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ အလိုလို ထင်နေမိတာ။ အခုတကယ်ပဲ ပျိုရွယ်ကိုးဟာ ဖြူဖြူစင်စင် စိတ်ထားကောင်းကောင်းနှင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေးပဲ၊ ရွှေတွင်းစိတ်ထဲ ချမ်းမြေ့၍ နေလေသည်။

သူမရဲ့ ငယ်ထိပ်လေးက ရွှေတွင်း နှာခေါင်းဝနားနှင့် တန်းနေတာ။ သူမခေါင်းက ရှမ်ပူနဲ့ ဆန်းဆန်းတစ်မျိုးရသည်။ အရပ်က ရွှေတွင်းထက် သုံးလက်မလောက်ပဲ နိမ့်လိမ့်မည်မို့ ငါးပေ ခုနှစ်လက်မလောက်ရှိသည်။ ရွှေတွင်းက

ငါပေဆယ်လက်မ။

မိုးတိတ်သွား၍ ထီးကိုပိတ်ကာ ရွှေတွင်းက ကိုင်လာသည်။
ဒီညနေခင်းမှာမှ တိုက်ခတ် သော လေတို့ကလည်း အေးမြမွှေးပျံ့လိုက်တာ။ ဘေးက
ရွယ်ကိုးကိုဖြတ်ပြီး တိုက်ခတ်လာတာမို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ စိတ်ချမ်းသာဖို့ ကောင်းလိုက်တဲ့
ညနေခင်း။ ဘတ်စ်ကားပေါ် တတ်တဲ့အခါ ရွှေတွင်းက အလျင်အမြန် တိုးတက်ကာ
အပေါက်ဝနားနီးနီး နှစ်ယောက်တစ်ခုကို ဦးထိုင်ထားလိုက်သည်။

ရွယ်ကိုးသည် သူမကို ပူးကပ်ညှပ်သတ်နေသော လူတွေကြားမှာ
ရယ်ကာမောကာ ကားပေါ် တိုးဝှေ့ရောက်လာကာ....

"ရွှေတွင်း....ရွှေတွင်း"

ရွှေတွင်းကို ရုတ်တရက် မတွေ့ဘဲ ရှာနေသည်။ နာမည်ဆန်းကြောင့်
လူတွေက ငဲ့ကြည့် ပြီးစိကြပါသည်။

"ငါ ဒီမှာ"

"ဟယ်.....အမလေး မောလိုက်တာ"

ရွှေတွင်း နံဘေး ဝုန်းခနဲ ဝင်ထိုင်ချလိုက်ကာ ရင်ကိုဖိ၍ ပြောပုံလေးမှာ
ချစ်စရာ။

"နင် ဒီတစ်ခါပဲ ဘတ်စ်ကား စီးဖူးတာလား"

"အေး....ဒါပေမဲ့ ပျော်စရာကြီး၊ ကားငှားသွားရင်တောင်
ဒီလောက်ပျော်စရာမကောင်းဘူး သိလား၊ နင်ပြောလို့ ငါ ဘတ်စ်ကားလိုက်စီးရတာ
ဆိုတော့ နင့်ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာ.....အဟင်း"

ကြံဖန် အကောင်းမြင်တတ်တဲ့ ပင်ကိုစိတ်ဓာတ်ကလေးကလည်း
ချစ်စရာ။ ရွှေတွင်းသည် ထိုညနေက တစ်ကမ္ဘာလုံးကို စိတ်ကောက်နေတဲ့
ကောင်ကလေး မဟုတ်တော့ဘဲ တလောကလုံး ကို ချစ်နေတဲ့ ကောင်ကလေးသာ

ဖြစ်နေခဲ့သည်။

*

(၃)

"သမီး"

ရွယ်ကိုးက ခုတင်ပေါ်မှ ရုတ်ခြည်းပင် ခုန်လိုက်ကာ....

"ရှင်....ဖေဖေ"

အကျယ်ကြီးပဲ ထူးလိုက်သည်။ ညက

ဖေဖေပြန်ရောက်လာတယ်လို့တော့ အိပ်မက် မက်သလိုလိုရှိသား၊ ဖေဖေ

တကယ်ပြန်ရောက်လာတာကိုး။ ဖေဖေ့ကို အထူးနောက်ကျရင် တံခါး

ဖွင့်နောက်ကျရင် ဖေဖေ စိတ်မရှည်မည်စိုး၍ သွက်သွက်ကြီးထူးပြီး သွက်သွက်ကြီး
တံခါး ပြေးဖွင့် လိုက်သည်။

"ဖေဖေ"

တံခါးဖွင့်ဖွင့်ချင်း ဖေဖေ့ခါးကို ကျုံးဖက်ကာ ရင်ခွင်မှာ ပါးအပ်ကာ
ထားလိုက်သည်။ ဖေဖေက အရပ်ရှည်လှ၍ ရွယ်ကိုး ပါးပြင်ကို ဖေဖေ့ ရင်ခွင်၌
ခေါင်းငဲ့ကပ်မှီလို့ အနေတော်ပင်။ အဖေ့ကို အချစ်နလန်ထနေသည်ကို မေမေက
နောက်က ဖြတ်လျှောက်ရင် မပြုံးတပြုံး လုပ်သွား ရင်း....

"သားအဖတွေ Breakfast က ပဲကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ ငါးရုံခြောက်နော်၊
မြန်မြန်လာကြ"

တစ်ခွန်းအော်သွားသည်။

"အိပ်ပုပ်မ.....ရော၊ ဖေဖေ ညည်းဖို့ ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံး

ဝယ်လာတယ်"

ပန်းနုနှင့် မီးခိုးကြားထားသော ကလေးဆန်တဲ့ ကျောပိုးအိတ်
ဆန်းဆန်းလှလှ ခပ်သေးသေး ကလေးကို ရွယ်ကိုးက သဘောတကျ
ရင်မှာအပ်ရင်း....

"ဖေဖေ ညက ပြန်လာတယ်လို့ရွယ်ကိုးက အိပ်မက်မက်တယ်
ထင်နေတာ၊ အဟီး"

"ညဉ့်နက်ပေမယ့် ရုံးမှာ နားမနေတော့ဘူး။ ဖေဖေက
အိမ်ပြန်လိုက်တာ"

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖေဖေ။

ဟိုအိမ်ကို မပြန်ဘဲ ဒီအိမ်ကို ပြန်လာတဲ့အတွက်ပါ။ ရင်ထဲက
တိတ်တိတ်လေးကျိတ်ကာ ရေရွတ်ပြီး ကျောပိုးအိတ်ကို ခုတင်ပေါ်
လှည့်ပစ်တင်ကာ...

"ဖေဖေနဲ့ Breakfast တူတူစားမယ်"

"လာ"

ဖေဖေလက်တစ်ဖက်ကို တွဲခိုမှီဖက်ကာ ခွဲခွဲပြီးပါ လာရင်း
ဟိုမိန်းမလည်း ဖေဖေ လက်မောင်းကို ဖက်မလားမသိဘူးလို့ မလိုတမာ
လှမ်းတွေးမိသေးသည်။ မေမေကတော့ မဖက်။ မေမေမှာ ကနွဲ့ကလျ ခွဲပြစ်တဲ့
အမူအရာအမျိုးတွေ မရှိ။ အဲသလို မေမေ မနေတတ်။ ခွဲခွဲပြီး နေ တတ်တာ
ရွယ်ကိုးသာ။

"ကိုကို"

ကိုကိုအခန်းရှေ့က အဖြတ်မှာ အကျယ်ကြီးတစ်ခွန်းလှမ်းခေါ်ပေမယ့်
အခန်းထဲက တုတ်တုတ်လှုပ်သံ မကြားရ။

"ကိုကို ထတော့"

"အိပ်ရင်လည်း အိပ်ပစေ၊ ပြီးမှစားပါစေ သမီးရဲ့"

ဖေဖေသည် ခုတေလော သူ့ကို မှုန်တေတေကြည့်တတ်၍ ဘုဆတ်ဆတ်စကား ဆိုတတ်သော ကိုကိုကို တတ်နိုင်ရင် ခပ်ရှောင်ရှောင် ကွင်းကွင်းရှိလိုတာ သေချာသည်။ ကိုကိုရဲ့ အလေးစားလျော့မှု၊ မထေမဲ့မြင်မှုတို့မှာ ရုတ်ခြည်ပေါ်ပေါက်ထင်ရှားလာတဲ့ အပြုအမူဆန်းများဖြစ် ၍ ဘာကြောင့် ဖြစ်ရတာ လဲဆိုတာကိုပါ ဖေဖေ ရိပ်မိနေပုံရကာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေတာ ရွယ်ကိုးပင် ရိပ်မိသည်။

တစ်သက်လုံး တောက်လျှောက် လိမ္မာယဉ်ကျေးလာပြီး ရုတ်တရက် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ထ ပြီး ဘုဆတ်ဆတ် မာကြွပ်ကြွပ် ဖြစ်လာတဲ့ သားတစ်ယောက်ကို "ဟေ့ကောင် မင်း ဘာအချိုး ဖြစ်နေတာလဲ"ဟု ယတိပြတ် ကြိမ်းမောင်းမပစ်နိုင်သည်မှာ ဖေဖေအားနည်းချက်နှင့် ဖေဖေမို့ပင်။

ဒီတော့ ဖေဖေသည် သူမွေးလို့မှ လူဖြစ်လာရသော သူ့သားကို ခပ်ရှောင်ရှောင်လေး နေရ ရှာသည်။ အဲဒါဟာ မေမေပြောတဲ့ "မှားတဲ့သူဆိုတာ သနားစရာပါ သမီးရယ်"ဆိုတဲ့အထဲ အကျုံးဝင် ပေလိမ့်မည်။

မေမေသည် ထမင်းစားပွဲမှာ ဖေဖေနှင့် ရွယ်ကိုးအတွက် ပဲစေ့နိုင်ချင်းနှင့် ကောက်ညှင်း ပေါင်းချက် ပူနွေးနွေးတစ်ယောက် တစ်ပန်းကန်ပြင်ကာ အလယ်မှာ အုန်းသီးခြစ်တစ်ပန်းကန်၊ နှမ်းထောင်တစ်ပန်ကန်၊ အနေတော် နှင်ပြီးသော ငါးရဲ့ခြောက်ဖုတ်ဆီဆမ်း တစ်ပန်းကန် မောက်မောက်ကို ချထားပေးသည်။

မေမေပုံသဏ္ဌာန်သည် ခါတိုင်းတွေ ဟိုးအရင်က အတိုင်းပင်၊ ဖျတ်လတ်သွက်လက် နေသည်။ ခူးလောက်ကော်တွန်ဘောင်းဘီတို အပြာနုနှင့် ကြိုးကိုင်းတစ်ချောင်းပဲပါတဲ့ စပို့ရှပ်ဖြူ လေးနှင့်။ ဖြူဖွေးပြီ အကြောစိမ်းလေးတွေ

လွင်နေတဲ့ လည်တိုင်သွယ်လေး ပေါ်လွင်ကာ နှုတ်ခမ်းလေးကလည်း
ပြုံးနေသေးသည်။

သို့သော် ထိုပြုံးနေသော နှုတ်ခမ်းလေးဟာ
ဟိုးအရင်တွေတုန်းကလောက် မသန့်စင် မလန်းဆန်းဘဲ လွှမ်းမိုးဖိစီးမှုတစ်ခု
ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ထင်ဟပ်နေတယ်လို့ ရွယ်ကိုး နားလည်သည်။

"ကိုကြီး....ကိုကြီးသမီး သွားတိုက်မလာသေးဘူးမဟုတ်လား"

"ဟား...ဟား...စားပါစေ၊ ငါ့သမီးလေး ညကတိုက်တာပဲ မို့လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ"

"ဟွန်း.....သမီးက စည်းကမ်းပျက်တာလား၊ အဖေက
စည်းကမ်းမတင်းကျပ်တာလား၊ လိုက်ဖက်ကို ညီနေတာပဲ"

"အာ....မေမေကလည်း ပူညံပူညံနဲ့ ဖေဖေ နားငြီးတော့မှာပဲ"

"အောင်မယ် ညည်းကို ဆူနေတာ"

"ဒါပေမဲ့ ဖေဖေပါ နားငြီးတယ်၊ နော်....ဖေဖေ"

"အေးပေါ့ကွ"

"ဟွန်း"

မေမေက ကော်ဖီကရားနှင့် ပန်းကန်နှစ်လုံး လာချပြန်သည်။
ကော်ဖီပန်းကန်လုံးတွေဟာ အိမ်မှာ သတ်မှတ်ခွဲခြားထားတဲ့အတိုင်း
ကိုယ့်အထိမ်းအမှတ်နဲ့ကိုယ်၊ ကိုယ့်ပန်းကန်နဲ့ကိုယ်။

ဖေဖေ Mug က သရဖူကြီး ဆောင်းထားတဲ့ Lion King ဖြစ်သည်။ မေမေ
Mug က Lion King ထဲက ခြင်္သေ့ကြီးနှင့် ခြင်္သေ့မ နှစ်ကောင်အတူ လဲလျောင်း
ယှဉ်တွဲနေတဲ့ပုံဖြစ်သည်။ ကိုကို Mug ကတော့ အပျင်းတစ်ပြီး အိပ်ငိုက်နေတဲ့

Garfield ပုံဖြစ်ပြီး ရွယ်ကိုးကတော့ Barbie ပေါ့။

"ဖေဖေ"

"ဟေ"

"သမီးကိုလေ Essay တစ်ပုဒ်ရေးပေးပါ"

"ဟင်ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရဲ့"

"ဖေဖေကလည်း အဲဒီ Essay က ပြိုင်ရမှာမို့လို့ပါ။ စာလုံးရေး ခြောက်ရာရေးရမယ်၊ အမှတ် တစ်ရာပေးမှာ၊ အတန်းထဲမှာ သမီး အမှတ်များချင်လို့၊ အဟီး ဟီး"

"သမီးလေးကလည်းကွယ်၊ ဖေဖေ ရေးပေးတဲ့ Essay နဲ့ သမီးအမှတ်အများဆုံးဖြစ်တော့ကော ဘာဂုဏ်ယူစရာကောင်းလို့လဲ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ရေးပြီး ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ ရတဲ့ အမှတ်ကမှ ဂုဏ်ယူစရာ တန်ဖိုးရှိတာလေ၊ သမီးလည်း English ရသားပဲ၊ ရေးတတ်သားပဲ မဟုတ်လား"

"ရေးတတ်ပါတယ် သမီးက အမှတ်များချင်တာ"

ရွယ်ကိုးရဲ့ ဦးခေါင်းက ယှဉ်ထိုင်နေတဲ့ ဖေဖေပခုံးကို ချဲ့နဲ့ပြီး ခွေလိုက်သေးသည်။ ဖေဖေရယ်....သမီး Essay ရေးနိုင်ပါတယ်။ ကိုယ်ရတဲ့ အမှတ်ကိုပဲ ကိုယ်တန်ဖိုးထား ဂုဏ်ယူတတ် ပါတယ်။ အတန်းထဲမှာ ကိုယ်က နည်းနေလည်း ဝမ်းမနည်းတတ်ဘဲ ထပ်ကြိုးစားဖို့သာ အသိရှိပါ တယ်။

ဖေဖေကို ရေးခိုင်းနေတာက ဒီနေ့လို ရန်ကုန်မှာ ဖေဖေ တစ်နေ့လုံးနားမယ့် Duty off နေ့မှာ အိမ်ကပ်ပြီး ဘယ်မှ မသွားအောင် အလုပ်တစ်ခု ရှာပေးထားတဲ့ သဘောပါပဲ။ သမီးရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က အဲဒါ။

"ယုရေ...အသေးလေးရော"

"ရှိတယ် ကိုကြီး၊ အသေးလေးရေ"

"ရှင်"

"လာဦး၊ ဦးဦး ခေါ်တယ်"

ပြေးလာတဲ့ ယောက်ျားလျာဆန်ဆန် ကောင်မလေးအနားရောက်လျှင်

ဖေဖေက....

"အသေးလေးရေ...ဂိုဒေါင်မှာ ဦးဦးကား သွားသုတ်ပေးစမ်း၊ ဦး
အပြင်သွားစရာရှိတယ်"

"ဟုတ်"

အသေးလေး ပြန်ထွက်သွားလျှင် ရွယ်ကိုးက

"ဖေဖေ ဘယ်သွားမှာလဲ"

"ဖေဖေ ဝယ်စရာလေးတွေရှိလို့ သမီးရဲ့"

"ဖေဖေ ဘာဝယ်မှာလဲ၊ ဘယ်မှာ ဝယ်မှာလဲဟင်"

ဒီလို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် စပ်စပ်စုစု မေးခွင့်ပါ၏ ဟာ မေးနေကျ
ရွယ်ကိုးအတွက် ခွင့်ပြုချက် ကျပြီးသားဖြစ်သည်။

"အစုံပဲသမီးရယ်၊ ဖေဖေက MKမှာ နက်ကံတိုင်လည်း ကြည့်မယ်၊
အစုံပဲ....Shaver တို့ Razor တို့ ဝယ်ဖို့ရှိတယ်၊ ဖေဖေရဲ့ MG5 Hair Liquid လည်း
ကုန်နေပြီ၊ စာရင်းကို လုပ်သွားရမှာ ဝယ်စရာတွေ အများကြီး"

ဟိုအရင်ကတည်းက ဖေဖေဟာ သူ့တစ်ကိုရည်အသုံးအဆောင်များကို
သူ့ဟာသူ ဆိုင် တွေမှာ လိုက်လံကြည့်ရှုရွေးချယ် ဝယ်ယူရတာ ကို နှစ်သက်တဲ့သူ။
သူ့ဟာသူပဲ ဝယ်နေကျ။ မေမေ ဝယ်မပေရပါ။ မေမေ ဝယ်ပေးရသည်မှာ မေမေ့ဖို့
ကိုကဲ့ဖို့ ရွယ်ကိုးဖို့နှင့် အိမ်သုံးတွေသာ။

"သမီးလည်း လိုက်မယ် ဖေဖေ"

ဖေဖေသည် ခေါင်းညိတ်ရခက် ခေါင်းခါရခက် အကျဉ်းအကျပ်
တွေ့သွားပါသည်။ ရွယ်ကိုး က ဖေဖေကို လည်ပင်းလေးလိမ်ကာ
မော့ကြည့်နေသည်။ တော်တော်များများ အိမ်ထောင်သည် ယောက်ျားတွေဟာ
ဝယ်စရာ ခြမ်းစရာရှိရင် မိန်းမနဲ့အတူ သွားလေ့ရှိကြပါတယ် ဖေဖေရယ်။
ဖေဖေကျမှ မေမေ့ကိုခေါ်တဲ့အကျင့်ကို လုပ်မထားတာ။

ဘိုဆန်တာလား ဘာလား မသိ။ မေမေဟာလည်း တစ်ကိုယ်တော်
ကားတစ်စီးနဲ့ထွက်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ဈေးလျှောက်ဝယ်တတ်သလို
ဖေဖေကလည်း အဲဒီ အတိုင်းပင်။ မိန်းမ တစ်ယောက်တည်း ဈေးဝယ်တာက
မထူးဆန်းဘူး ထင်ရပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်တည်း ဈေးဝယ်တာကျတော့
ထူးဆန်းမနေဘူးလား။

အဲဒါကို မေမေ့ကို ရွယ်ကိုးက မေးကြည့်ဖူးသည်။ မေမေတို့
ညားကာစကတည်းက အတူ ဈေးဝယ်မထွက်ကြဘူးလားလို့။

"အဲဒီ တုန်းကတော့ သမီးတို့လည်း မမွေးသေး၊
နှစ်ယောက်တည်းရှိတာဆိုတော့ ဘယ်သွား သွား တူတူပေါ့ သမီးရဲ့။ နောက်ပိုင်း
သားတွေ သမီးတွေ ကြီးလာ၊ မေမေ့မှာ အိမ်ကိစ္စကများလာ၊ ဖေဖေကလည်း
လိုတဲ့အချိန် အချိန်လုပ်ဝယ်ရမှာမျိုးနဲ့ သူ့ဟာသူ သွားလိုက်တာတွေရှိလာတာ။

နောက်တော့ သူ့မျက်စိကျတဲ့ ဆိုင်တွေက တစ်မျိုး မေမေကြိုက်တဲ့
ဆိုင်တွေကတစ်မျိုး၊ နှစ်ယောက်အတူသွားရင် အချိန်နှစ်ဆကုန်တာမျိုးဖြစ်တော့
သူလည်း သူကြိုက်တဲ့ဆိုင် စိတ်တိုင်း ကျဝယ်၊ မေမေလည်း မေမေကြိုက်တဲ့နေရာ
စိတ်တိုင်းကျဝယ်၊ တကွတပြားပဲ သွားတော့တာ"

မိသားစု ဒင်နာထွက်စားတာလောက်သတ
အားလုံးတူတူသွားဖြစ်ကြပါတော့သည်။ ဖေဖေ ဟာ ခုလိုတစ်ယောက်တည်း
လိုအပ်တာဝယ်ဖို့ သွားသည်ဆိုတဲ့အခါမှာ တကယ်ပဲ တစ်ယောက် တည်း

သွားပါရဲ့လား။

"နော်.....ဖေဖေနော်၊ သမီးလည်း လိုက်ချင်တယ်"

"သမီးက ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ချင်တာလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း"

"ဖေဖေနဲ့ အတူတူမသွားရတာ ကြာလှပြီလေ၊ ဖေဖေမှာက ဖေဖေအလုပ်ကိစ္စတွေက ရှုပ်နေပြီး အိမ်မှာတောင် အမြဲအိပ်နိုင်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီတော့ ဖေဖေနဲ့ ဘယ်ကိုမှ ဘယ်တော့မှ မသွားရဘူး၊ သမီး သူငယ်ချင်း သင်ဆိုင်ရင် သူ့အဖေနဲ့ အမြဲတမ်း အတူသွားတယ်"

"ဖေဖေက ဒီက ဟိုရောက်၊ ဟိုက ဒီရောက် စိတ်ကူးတည့်သိလို လျှောက်သွားမှာ သမီးရဲ့"

"ရပါတယ် ဖေဖေရယ်၊ ဖေဖေနဲ့ တူတူလိုက်ရရင် တော်ပါပြီ"

"သမီး သင်တန်းရှိတယ် မဟုတ်ဘူးလား"

"ဒီနေ့က ညနေ လေးနာရီမှ ဖေဖေ၊ တစ်နေ့ကုန် လျှောက်သွားလို့ အချိန်ကုန်သွားရင် လမ်းကနေပဲ သင်တန်းမှာ ဆင်းခဲ့လို့ရအောင် လွယ်အိတ်ပါ တစ်ခါတည်း ယူလာခဲ့လိုက်မယ် လေ... နော်.....ဖေဖေ"

အဲသလောက်ကြီး မရမက ကပ်ပူဆာနေတဲ့အခါ ဖေဖေဟာ အလွန်တရာမှပင် ငြင်းရ ခက်ကာ ဝန်လေးလာပုံပေါ်ပါသည်။

"သမီး အဲသလောက်တောင် လိုက်ချင်နေလဲ လိုက်ရင် လိုက်ခဲ့လေ"

"ဟေး"

ရွယ်ကိုးက တကယ့်ကို ပျော်သွားတာပင်။ ဖေဖေ ရွယ်ကိုးကို အလိုလိုက်တဲ့အတွက်လည်း ပျော်သည်။ ဖေဖေနှင့် အပြင်သွားရမည့် အတွက်လည်းပျော်သည်။ ဒီနေ့အဖို့ ဖေဖေ ဟိုမိန်းမဆီ၊ သွားခွင့်၊ အတူခေါ်ခွင့် မရတော့မှာမို့လည်း ပျော်သည်။ ရွယ်ကိုး တောင်းဆိုတာ အောင်မြင်သွား တဲ့အတွက်

ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပါဘဲ သူ့ဟာသူ လုပ်စရာရှိတာလုပ်နေတဲ့ မေမေမျက်နှာလည်း
မသိမသာ ဖျတ်ခနဲ ကျေနပ်ဝင်းလက်သွားပါသည်။

ရွယ်ကိုးခေါင်းလျှော်ရေချိုးကာ ဖေဖေနဲ့ သွားမှာမို့ မျက်နှာကိုတော့
ဘာမှမပြင်ဆင်တော့ ဘဲ ပြောင်တလင်းလေးပဲထားကာ Red earth နှုတ်ခမ်းနီအဆီ
ပန်းနုလေးပဲ ဆိုးလိုက်ပါသည်။ ရွယ်ကိုး ပြင်ဆင်ပြီးစီးကာ ထွက်လာသော မေမေက
စာကြည့်ခန်းဘက် မေးတစ်ချက် ဆတ်ပြဲ သည်။

တံခါးဟစ်စိသာရှိတဲ့ စာကြည့်ခန်းမှာ ရွယ်ကိုးက
ခဏရပ်လိုက်ပါသည်။

"ဟုတ်တယ်....ဟုတ်တယ်၊ တစ်နေကုန်ပဲ"

"....."

"ဪ.....မမျှော်လင့်ဘဲ အလုပ်က ပေါ်လာတော့လည်း
ဘယ်လိုလုပ်မလဲကွာ"

"....."

"မှန်တယ်လေ၊ Off ရတာ မှန်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ မမျှော်လင့်တဲ့
အရေးကြီးလုပ်ငန်းကိစ္စ တစ်ခု ပေါ်လာလို့ပါ။ မဟုတ်ဘူး၊ အခု ခရီးထွက်ရမှာ
မဟုတ်သေးပါဘူး"

"....."

"အဆင်ပြေရင်တော့ ညနေစောင်း တစ်ချက်ဝင်လာခဲ့မယ်လေ၊
ကိုယ်လည်း တွေ့ချင်တာပေါ့၊ မတွေ့ချင်ပဲတော့ ဘယ်နေပါ့မလဲ၊ မီး သိသားနဲ့ကွယ်"

မီးတဲ့.....။

မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာ သူများအဖေကို ကြာကူရီရိုက်ထားပြီး
တမီးမီးနဲ့ ချွဲနေမှာပေါ့။ ရွယ်ကိုးက အံကလေးကြိတ်ကာ ရင်ဘတ်လေး

နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်ရအောင် မခံချင်ဖြစ်နေပါ သည်။

ကိုယ့်သမီးကိုယ်ခေါ်သွားရဖို့အရေး ဖေဖေခမျာ ဟိုကိ အရေးပေါ်ဖုန်းဆက်ဖျက်ပြီး ဗျာတွေ များနေလိုက်တာ။ တောင်းပန်နေလိုက်ရတာ ။ သူတစ်ပါးမိသားစု ပျော်ရွှင်သာယာချမ်းမြေ့နေတဲ့ ဘဝလေးကို ကိုယ့်အသက်လေး အရွယ်လေးမှ မထောက်ထား။ ကိုယ့်မိသားစုနဲ့မှ ကိုယ်ချင်းမစာ။
မွေနှောက်ဖျက်ဆီးရက်လိုက်တာ။

သူလည်း ရွယ်ကိုးတို့ထက် နည်းနည်းပဲကြီးတာဆိုရင် သူ့မှာလည်း ပုံမှန်ဆို မိဘဆိုတာ ရှိနေဦးမှာပါပဲ။ ကိုယ်ချင်စာတရား မရှိဘူးလား။ ငါသာဆိုရင် ငါ့အဖေသာဆိုရင် ငါ့အမေသာဆိုရင် ဆိုတဲ့ စာနာထောက်ထားမှု မရှိဘူးလား။

"အင်းပါ၊ ကောင်းပါပြီ ကလေးရယ်"

"....."

"အင်းပါ၊ မီးလိုချင်တာ ပေးပါ့မယ်"

ရွယ်ကိုး အံကလေး ဖိကိုက်ကာ နားကြားပြင်းကတ်လှ၍ အခန်းဝက ပြန်လှည့်ထွက်လာသည်။ အိမ်တံခါးပေါက်ဝနားမှာ မှုန်တေတေ သွားရပ်နေမိသော ရွယ်ကိုးရဲ့ မျက်နှာဟာ စူပုပ်၍ နှုတ်ခမ်းက ရှေ့ကိုထွက်ပြီး ထော်နေသေးသည်။

"သမီး"

"ရှင်.....ဖေဖေ"

ဖေဖေခေါ်သံလည်းကြားရော လူက ဆတ်ခနဲ သတိဆွဲလိုက်သလိုဖြစ်ကာ ခုန စူထော်ထွက်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက အော်တိုမက်တစ် ပြီးကော့သွားရကာ ချာခနဲ ခုန်လှည့်ထူးပစ် လိုက်တာဖြစ်သည်။

"သမီး မပြီးသေးဘူး ထင်တာ ဖေဖေက"

"ပြီးပြီ ဖေဖေ"

"ဒါဖြင့် သွားကြမယ်.....လာ"

"ဟုတ်.....မေမေရေ သွားပြီ"

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွယ်ကိုး လိုက်ချင်တယ် ဆိုတာကို ဖေဖေက ယတိပြတ်ကြီး ငြင်းမချသေး။ ရွယ်ကိုးတို့ကို မပစ်ပယ်သေး။ ဟိုဘက် တစ်သဘောတည်းကိုချည်း မလိုက်လျောသေး။ ဒါတွေ ဟာ မျှော်လင့်စရာ အားတက်စရာ အချက်တွေပင်။ ဟိုမန်းမ တစ်မျက်နှာတည်းကိုချည်း ဖေဖေ မကြည့်သေးပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေကို အများကြီး ပြန်လည်ဆွဲဆောင်ယူလို့ ရပါဦးမယ်။

ဖေဖေက ကားကို ပြည်လမ်းပေါ် မတတ်ဘဲ အင်းစိန်လမ်းဘက် ဆင်းလာခဲ့ပြီး....

"ဖေဖေ ကားဘီး လေဝင်ထိုးဦးမယ် သမီး"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ"

အင်းစိန်လမ်းပေါ်က ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ကားဘီးလေထိုးပြီး ဆက်ထွက်လာခဲ့ရာ လှည်းတန်း မီးပွိုင့်အနားရောက်တဲ့အခါ ကားရဲ့ ပြတင်းဘက် ခေါင်းလေးလည်ပြီး ပါလာတဲ့ ရွယ်ကိုးက လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားရပါသည်။

ဖေဖေကားက ဘယ်မောင်းမို့ ရွယ်ကိုးက ညာဘက်မှာ ညာဘက်ခြမ်းက ကားမှတ်တိုင် တစ်ခုမှာ ဘတ်စ်ကားစောင့်နေကြတဲ့ လူစုစု ရှိနေကြတဲ့အထဲ စပို့ရှပ်ဖြူဖြူ၊ မိုးပြာနုချင်းနီဘောင်း ဘီနှင့် Adidas အိတ်အနက်လေး စလွယ်သိုင်း လွယ်ထားတဲ့ ရွှေတွင်းကို တွေ့လိုက်ရ၍ ပင်။

ရွှေတွင်းက သူ့မူပိုင်စတိုင်အတိုင်း မှန်တေတေရပ်နေသည်။ လက်တစ်ဖက်က ရင်ဘတ် ရှေ့က လွယ်ကြိုးပြားကို ကိုင်လျက်၊ လက်တစ်ဖက်က ဂျင်းနီရဲ့ ဘေးအိတ်လဲ လက်လှည့်နှိုက်လျက် သူ့ဆံပင်ကောက် အရှည်ကလေးက

ပခုံးမှာထောက်နေသည်။ ထိုဆံပင်ကောက်ရှည်ကြောင့် သူ့ရုပ်ဟာ ဂီတပညာရှင်နှင့် တူသည်လို့ ရွယ်ကိုးက သတ်မှတ်ထားသည်။

ဟဲ့.....ရွှေတွင်း။

ဒီဘက်လှည့်ကြည့်စမ်း။ စိတ်ထဲကပဲ လှမ်း၍ ကျိတ်ဟစ်အော်နေရသည်။

ဘေးမှာ ဖေဖေပါနေ၍ သိပ်ပြီးသရုပ်ပျက်ပျက် လှမ်းမဟစ်အော်ရဲ။ အော်ဖို့ရာ ကားမှန်ကို ချရဦးမည်။ သိပ်ပျာယာခတ်ရာ ကျသွားမည်။ အရေးထဲ ရွှေတွင်းကလည်းနော်၊ ငါ့ကို မမြင်ဘူး။ မီးပွိုင့်အနာကားတွေက များလှကျပ်လှ၍ ဖြည်းဖြည်းသာ ရွှေနေရရာ ခပ်ဝေးဝေးကတည်းက မြင်နေရတဲ့ ရွယ်ကိုးသည် ရွှေတွင်း လှည့်ကြည့်လာဖို့ တမျှော်မျှော်နှင့် အတော်ကြာကြာဆုတောင်းလာသည်။ မှတ်တိုင်နှင့် ရွယ်ကိုးတို့ ကားခပ်တည့်တည့်လောက် အရောက်မှာတော့ ရွှေတွင်းက ဘာရယ်မဟုတ် ရှေ့ဘက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းအကြည့်။

ရွယ်ကိုးက ဖေဖေရဲ့ ဝက်ဂွန်းကား ခပ်မြင့်မြင့်ထဲမှာမို့ ဘေးကားတွေထက် မြင့်နေရာ သူ အလွယ်တကူ လှမ်းမြင်သွားနိုင်ခဲ့သည်။ မျက်လုံးလေးလက်အောင်ပြီးကာ လက်လေးတစ်ဖက် လှုပ်၍ တခုတာပြလိုက်သော ရွယ်ကိုးကြောင့် ပုံသေနေတဲ့ သူ့ရဲ့ မျက်မှောင်တွန့်ပြေသွားပြီး လက်တစ်ဖက် ပြန်ထောင်ကာ ပုံသဏ္ဌာန်အနည်းငယ် ပျာယာခတ်သွားပါသည်။

ခုမှ တွေ့တဲ့အတွက် အံ့အားသင့်သွားတာ၊ သူမြင်ဖူးတဲ့ သိတဲ့ကား မဟုတ်၍ ဇေဝဇေဝါ ဖြစ်သွားတာ၊ ပီပီပြင်ပြင် လက်ပြလိုက်ဖို့ သူနဲ့ဘေးမှတ်တိုင်က လူတွေကို ရှက်နေသေးတာ၊ ဤအမှုအရာတွေနှင့်ဖြစ်သွားတဲ့ ရွှေတွင်းရဲ့ ဟန်ပန် ဖရိုဖရဲကို ရွယ်ကိုး ကျိတ်ပြီး ရယ်နေမိသည်။

"ဘယ်သူလဲ သမီး"

"ရှင်....ဖေဖေ"

"ဪ.....သမီး လက်ပြလိုက်တာ သူငယ်ချင်းလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ ဒီလှည်းတန်းမှာပဲ နေတယ်ပြောတယ်၊ သင်တန်းက သူငယ်ချင်းလေ ဖေဖေ"

"ယောက်ျားလေးလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"သူဘယ်သွားမလို့ ကားစောင့်နေတာလဲ၊ ဦးတည်ဘက်တူသားပဲ၊ လမ်းကြိုတင်ခေါ်သွား မလား သမီး"

ရွယ်ကိုးက ခေါင်းခါရင်း အပြုံးလေးနှင့်.....

"မခေါ်တော့ဘူးဖေဖေ၊ ခေါ်လည်း သူက လိုက်မှာမဟုတ်ဘူး"

"ဟုတ်လား"

"သူငယ်ချင်း အရင်းအချာကြီးလောက်လည်း မခင်ပါဘူး၊ အတူသွားလာ လည်ပတ် အိမ်တွေ ဘာတွေ ရောက်ဖူးလည်ဖူးတဲ့ သူငယ်ချင်းပုံစံ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ"

"ဪ"

ရွယ်ကိုးသည် မှတ်တိုင်မှာ ကျန်ရစ်တဲ့ သူ့ပုံစံကို မြင်ယောင်ကာ ခဏတိတ်နေသည်။ မြို့ထဲကိုသွားမဲ့ပုံဆိုတော့ ဘယ်သွားမလို့ပါလိမ့်။ သင်တန်းကဖြင့် လေးနာရီမှစမှာ၊ ကြည့်ရတာ အကျိုးဆောင်ဆိုတဲ့ သူ့အမေလည်း အိမ်ကနေ ထွက်သွားလောက်ပြီထင်သည်။ ဒါကြောင့် သူလည်း တစ်နေရာရာကို ထွက်တော့မည် ထင်သည်။ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ပျင်းစရာ ကြီးလေ။

"သူက အမေနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းနေတာ ဖေဖေ"

ရုတ်တရက် စကားပြန်စလာတဲ့ သမီး ပျိုရွယ်ကိုးဘက်ကို

ဦးထင်ကျော်ကိုးက လှည့်ကြည့် လိုက်ရင်း....

"ဟုတ်လား.....အဖေကကော"

"သူ့အဖေက နောက်မိန်းမ ယူသွားတယ်"

ဖေဖေထံမှ "ဪ"တွေ "ဟုတ်လား"တွေ အလွယ်တကူ ထွက်မလာတော့ဘဲ တိတ်သွား၍ ရွယ်ကိုးက ကျိတ်ပြီးလိုက်ပါသည်။

"သူတို့ သားအမိက သနားပါတယ် ဖေဖေ၊ သူ့မေက အကျိုးဆောင်လုပ်ရတယ်"

"အကျိုးဆောင် ဆိုတာ"

"ပွဲစားပေါ့ ဖေဖေ၊ အရောင်းအဝယ် ဖြစ်ဖို့ စပ်ဟပ်ပေးပြီး အရောင်းအဝယ် ဖြစ်ရင် ပွဲခရ တာပေါ့"

"ဪ ...ဒါဖြင့် ဝင်ငွေ ဘယ်မှန်မလဲနော်"

"ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ သူ့ကြည့်ရတာ လည်း ပိုက်ဆံသိပ်ရှိလှပုံမပေါ်ဘူး၊ သနားပါတယ်"

ဦးထင်ကျော်ကိုးက ပြီးရင်း....

"ကားကြုံလိုက်စီးမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ စရိုက်နဲ့ကောင်ကလေးမျိုးကို ခုနလို သနားပါတယ် လို့ သမီး သွားမပြောမိစေနဲ့ဦး၊ ဒီလိုကလေးမျိုးက သူတို့ဘဝကို သနားပါတယ်ဆိုရင် ခံချင်မှာ မဟုတ်ဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့မပြောပါဘူး ဖေဖေ၊ သူ့ကို သမီးက တစ်ခုတော့ ဆုံးမဖူးတယ်"

"ဆုံးမဖူးတယ်!!အဟင်း ဟင်း၊ ဘယ်လိုလဲ သမီးရဲ့ ပြောပါဦး"

"အဖေအပေါ် စိတ်မနာရဘူးလို့၊ သူက သူ့အဖေအပေါ် စိတ်နာမှုရှိတယ်၊

သမီးက သူ့ကို ပြောတယ်ဖေဖေ၊ အဖေဆိုတာဟာ သူ ဘာပဲလုပ်နေနေ ကိုယ့်အဖေက ကိုယ့်အဖေပဲလို့၊ အဖေကို တွေ့ရင် ခေါ်ရမယ် စကားပြောရမယ်လို့ စိတ်မနာရဘူးလို့။"

ဖေဖေနဲ့ ရွယ်ကိုး တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဖျတ်ခနဲ မျက်ဝန်းချင်း ဆုံသည်။ ဖေဖေက ခေါင်းကို အသာအယာ တညိတ်ညိတ် ပြုသည်။ ဖေဖေမှာ ပြန်ပြောစရာစကားရှားပါးကျပ်တည်း သွားတဲ့ပုံပင်။

"သူ့အဖေ နောက်မိန်းမ ယူသွားတယ်ဆိုတာ သူတို့သားအမိကို မုန်းလို့တော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ဖေဖေ....နော်၊ သူ့အကြောင်းနဲ့သူမို့သာ ယူသွားတာဖြစ်မှာပေါ့၊ အရင်မိန်းမနဲ့ သူ့သားကိုတော့ အကြောင်းမဲ့ ဘယ်မုန်းနေပါ့မလဲနော်"

"ဒါပေါ့ သမီးရယ်"

"ဒါပေမဲ့ သူက သူ့အဖေ ပစ်သွားလို့ ပုံစံက အမြဲပဲ မှုန်တေနေတယ်၊ အပေါင်းအသင်း လည်း ဝင်မဆန့်ဘူး၊ ဂျစ်ကန်ကန်နိုင်ချင်တဲ့ စရိုက်မျိုး၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို သမီးက ခင်ခင်မင်မင် ပြောဆိုဆက်ဆံပေးတာ"

အဲဒီ နောက်တော့ ဖေဖေနှင့် ရွယ်ကိုးအကြား တိတ်ဆိတ်၍ နေပါသည်။

*

(၄)

"ဟိုမှာ.....ရွှေတွင်း လာပြီ"

သဇင်က ပြော၍ ရွယ်ကိုး လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သင်တန်းရဲ့ ဝင်ပေါက်က အခန်းရဲ့ နောက်ဘက်မှာရှိသည်။ ရွှေတွင်းက အခန်းထဲ ဝင်ဝင်ချင်း ဝေ့ဝဲကာ ရှာလိုက်သည်။ ပြီးသလို တစ် ချက် နှုတ်ခမ်းတွန့်လိုက်ပြီး ရွယ်ကိုးတို့နောက်ဘက်ခံတန်းကို လာဝင်ထိုင်သည်။

"ဟုတ်တယ်တဲ့၊ နီညိုပုပ်စပို့ရှပ်နဲ့ပဲ"

သဇင်ကဆိုသည်။

"ဟုတ်ပါတယ်လို့ ငါပြောသားပဲ"

"အေးပါ၊ နင် အမှတ်မိဆုံးပါ"

သဇင်ရဲ့ စိတ်မရှည်သံ ရယ်ကျဲကျဲ အပြောကြောင့်ရွယ်ကိုးက မေးစေ့ကလေးကို ပင့်ထားလိုက်သည်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘယ်နားတွေ့တွေ့ ဖျတ်ခနဲတွေ့တွေ့ မှတ်မိတယ် အဲဒါ ဘာဖြစ်တုန်း။

ခုနောက်ပိုင်းတော့ ရွယ်ကိုး၊ သဇင်နှင့် ရွှေတွင်းတို့သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ခင်ခင်မင်မင်ရှိခဲ့ကြပြီ။ ခါတိုင်းက အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းကို ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ပဲ ကြိုရောက် တတ်တဲ့ ရွယ်ကိုးနှင့် သဇင်သည် ခုတော့ တစ်နာရီလောက် ကြိုရောက်အောင်လာသည်။ ရွှေတွင်း လည်း ဒီအတိုင်းပင်၊ သူ့မှာ ကိစ္စရှိရင်သာ နည်းနည်းပါးပါး နောက်ကျသည်။

ကျူရှင်မစခင် လေးဆယ့်ငါးမိနစ် တစ်နာရီလောက် အချိန်ခိုးပြီး အဲဒီ နားတစ်ဝိုက်က မုန့်ဆိုင်တချို့ကို လှည့်ပတ်ထိုင်သည်။ ထိုင်နေကျ ဆိုင်တိုင်းဟာ လမ်းဘေးဆိုင် သေးသေးတွေ သာ။ တို့ဟူးသုပ်ဆိုင်၊ ရှောက်သီးသုပ် ကြာဇံဟင်းခါးဆိုင်၊ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်၊ ပူရီဆိုင်၊ ကျောက်ကျောဆိုင်၊ အမဲအူသုပ်ဆိုင် အစရှိသဖြင့် ဖြစ်သည်။ သုံးယောက်သား တစ်ယောက်တစ် လှည့်ကျွေးကြသည်။

သင်တန်းကို အစောကြီး ကြိုသွားချင်တဲ့ ရွယ်ကိုးကို မေမေက အံ့သြနေသည်။

"သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မုန့်တွေ လျှောက်စားဖို့ အချိန်ရအောင် မေမေရဲ့"

"သူငယ်ချင်းတွေ ဆိုတော့ သဇင်အပြင် ဘယ်သူရှိသေးလို့လဲ"

"ရွှေတွင်းတဲ့ မေမေ"

"ကောင်လေးလား"

"ဟုတ်လား"

မေမေကတောင် ပြခိုင်း၍ ကျူရှင်ကြိုတစ်ရက်မှာ ရွှေတွင်းဆိုတာ အဲဒါပဲလို့ မေမေ့ကို အဝေးမှ ညွှန်ပြရသည်။

"ပုံစံ Musician နဲ့တူတယ်"

"ဟယ်....မေမေနဲ့သမီး မှတ်ချက်ချတာ တစ်ထပ်တည်းပဲ"

ရေတွင်းပုံစံဟာ Orchestra ကြီးတွေမှာ Violin အကြီးကြီးကို မျက်စိမှိတ်၍ bow တံလေးနှင့် တီးခတ်ဆော့ကစားနေသူရဲ့ ပုံမျိုးပေါက်သည်။ မေမေက ရွှေတွင်းကို "အေးတဲ့ပုံလေး ပါ"လို့ မှတ်ချက်ချပြီး ဘာမှရှည်ရှည်ဝေးဝေး မမေးမြန်းပါ။ ခင်မင်တာ မုန့်အတူသွားစားကြတဲ့ အဖြစ်ကိုလည်း မကန်ကွက်ပါ။

ရွှေတွင်းကတော့ သူ့ကို မေမေကြည့်သွားတယ်ဆိုတာ သိရတော့ မျက်နှာအနည်းငယ် နီမြန်းပြီး ရှက်နေသေးသည်။ နောက်ရက်တွေ မေမေနှင့်ဆုံလျှင်

အဝေးကြီးကနေ မျက်လွှာချပြီး ရှိုးတိုးရှုနဲ့တန့် ရှိနေတတ်သည်။

"မသွားဘူးလား"

နောက်တန်းမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ရွှေတွင်းက မေးပါသည်။ အတန်းထဲမှာ လူမရှိ၊ ဒီလောက် စောစော သူများတွေ အခန်းစောင့်တဲ့ ဆရာတူကလေးက တံခါးဖွင့်ထား၍ သာ ဝင်ထိုင်နေလို့ရတာ ပင်။ နို့မို့ရင် နေရာတောင် နေရာရှိများ မဟုတ်။

ဆရာက စီးပွားဖြစ် စာသင်တဲ့သူလည်းမဟုတ်။ နံနက်တစ်ချိန် ညနေတစ်ချိန်ပဲရှိသည်။ လူလည်းမများ။ တစ်ချိန်မှာ ဆယ့်လေးငါးယောက်။

"သွားမယ်လေ၊ နင် နောက်ကျနေလို့ စောင့်နေတာ"

"အေး....ငါ ကိစ္စတစ်ခု ရှိနေတာနဲ့၊ လာလေ ဒီနေ့ ငါ ကျွေးမှာလေ၊ ဘာစားမလဲ"

"ရှောက်သီးသုပ်နဲ့ ကြာဆံဟင်းခါး စားမယ်လေ"

"လာ.....Let's go"

ရွှေတွင်းထလိုက်၍ ရွယ်ကိုးနှင့် သဇင်ပါ အတူထကာ ထွက်လာသည်။ ဆရာတူကလေးက တိုက်ခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်ကာ ကျန်ခဲ့ပါသည်။

"ဟဲ့ဒီနေ့ ငါနဲ့ သဇင် တူတူလာတာ"

"ဟုတ်လား"

"အင်း.....သဇင် ဒရိုင်ဘာကြီး ခွင့်ယူလို့ ငါဝင်ခေါ်တာ"

"ဪ"

ကျူရှင်တိုက်ရှေ့ကနေ ဘယ်ကိုချိုးပြီး လျှောက်လာလျှင် ပေတစ်ရာလောက် အကွာမှာပင် ရှောက်သီးသုပ်ဆိုင်လေးရှိသည်။ ဆိုင်ရောက်လျှင်

ရွှေတွင်းက ပလပ်စတစ်ခွေးကြောင်ကလေးတွေကို သဇုံဖို့ တစ်လုံး
ရွယ်ကိုးဖို့တစ်လုံး နေရာချထားသည်။

"ဟဲ့.....နင့်ကို ငါတို့ တွေ့လိုက်တယ် သိလား"

"ဘယ်လိုတွေ့လိုက်တာလဲ"

"နင် ဒီနေ့ ဘယ်သွားလဲ"

မဖြေဘဲ သူ့ကို ပြန်မေးလိုက်၍ ရွှေတွင်းက ရွယ်ကိုးကို အကဲခတ်သည်။

"နင် ကားမောင်းတတ်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား"

သဇင်က တစ်ခွန်း ဝင်မေးလိုက်ပါသည်။

"ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ"

"နင် ကားမောင်နေတာ တွေ့လို့ပေါ့ဟဲ့"

ရွှေတွင်းက ဘာမှဆက်မပြောဘဲ ရှောက်သီးသုပ် ကြာဆံဟင်းခါး
မှာနေသည်။

"ကြာဆံဟင်းခါးက ငါနဲ့ သဇင် နှစ်ယောက်တစ်ပွဲပဲ သောက်မယ်၊
မကုန်ဘူး"

မုန့်သည်ကြီး ရှောက်သီးသုပ် ပြင်နေဆဲ ရွှေတွင်းက တစ်ဖက်လှည့်
ငေးနေသည်။

"ဟဲ့ ရွှေတွင်း"

"အင်း"

"နင်က သိပ်မြဲစိစိနိုင်တာပဲ"

သဇုံကို လှစ်ခနဲ ပြုံးပြကာ....

"ဘာဖြစ်လို့လဲဟ"

"ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မရှိဘူး၊ မေးတာ ဖြေပါလား၊ သိုးသိုး သွက်သွက်လေး ပြောပြပေါ့၊ ဘာလဲ၊ ငါတို့တွေတာ နင် မဟုတ်ဘူးလို့ နင်ပြောမလို့လား"

"နင်တို့တွေတာ ဘယ်သူ့ကိုမှန်းမှ ငါ မသိတာ"

"ရွှေတံဂုံဘုရားနားမှာ တွေ့လိုက်တာ၊ နင်ပဲ၊ ဒီအကျနဲ့ပဲ၊ စူပါဆလွန်း အိတ်တီအိတ်အပြာကို မောင်းသွားတယ်၊ ဘေးမှာ လူတော့ပါတယ်၊ သေချာမတွေ့လိုက်ရဘူး၊ အဲဒါ နင်လား"

ရွှေတွင်းက ရယ်နေပါသည်။ ခဏနေမှ.....

"အားလုံ အတိအကျ တွေ့နေမှများ အဲဒါ နင်လားတဲ့"

"ဟုတ်တယ်ပေါ့"

"အင်း"

သဇင်နှင့် သူ အမေးအဖြေ လုပ်နေတာကို ရွယ်ကိုးက အကဲခတ်ပြီး ကြည့်နေမိပါသည်။ ဘတ်စ်ကားနဲ့ပဲ ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန်လုပ်တဲ့ ကောင်လေး ကားမောင်သွားတာကို မြင်လိုက်ရတာ ရွယ်ကိုး စိတ်ထဲ ကျေနပ်သလို ခံစားနေရသည်။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းမှာ ကားရှိနေတယ်လို့ ဂုဏ်ယူကျေနပ်နေတာမဟုတ်။ ပြောမပြတတ်။ ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ရှိစေတဲ့ ရွှေတွင်းကို ကားလေးမောင်းပြီး တွေ့လိုက်ရတဲ့အပေါ် စိတ်ချမ်းသာနေမှု သက်သက်ဖြစ်သည်။

ရွှေတွင်း ဘတ်စ်ကားကျပ်ကျပ်ထဲ ပါသွားလျှင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိမည်။ သူ့အစား အသက် ရှူကျပ်မိမည်။ သူကားမောင်းသွားတာမြင်တော့ စိတ်ချမ်းသာသည်။

"ငါ့အဘွားက ကားရှိပြီး ဒရိုင်ဘာ မထားရဲလို့ ဒရိုင်ဘာမရှိဘူး၊ သူ

သွားစရာရှိလို့ ကားမောင်းဖို့ လိုရင် ငါသွားမောင်းပေးရတယ်"

ရွှေတွင်းက ခပ်အေးအေးပဲ ပြောနေပါသည်။

"ကြီးတော်မိသားစုလည်း ရှိသေးတယ်၊ ငါ့ ကြီးတော်ရဲ့ ယောက်ျားက နိုင်ငံခြားမှာ၊ သားသမီးတွေကလည်း ကိုးတန်း ဆယ်တန်းတွေပဲ ရှိသေးတယ် ကားမောင်းနိုင်ဘူး၊ သူ့အိမ်ကခေါ်ရင်လည်း ငါ ကားသွားမောင်းပေးရတယ်၊ ကားမောင်းတာကတော့ ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး၊ သင်ပြီး လိုင်စင်ယူထားလိုက်တာ၊ သူတို့ကို ကူညီ နိုင်တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကျိုးရှိတာပေါ့"

"နင့်အဖေဘက်က အဘွားတို့ ကြီးတော်တို့ပေါ့"

ရွယ်ကိုးက မေးမိသည်။

"အင်း"

ရွှေတွင်းက ခေါင်းညိတ်ကာ တစ်ခဏငြိမ်နေပါသေးသည်။ ခဏကြာမှ မုန့်သည်လှမ်း ပေးသော ရှောက်သီးသုပ်ပန်းကန်တို့ကို သင်္ဃန်းနှင့် ရွယ်ကိုးကို လှမ်းပေးရင်း.....

"အဲဒီ လို ကားသွားမောင်းပေးရင် ငါ မုန့်ဖိုးလည်း ရတာ ပေါ့"

ဣန္ဒြေရရလေး ပြောလိုက်တဲ့ ရွှေတွင်း စကားကြောင့် ရွယ်ကိုးက တစ်မျိုးလေး ခံစားလိုက်ရပါသည်။ သင်္ဃန်းကတော့.....

"ဟင်.....နင့်အဘွားကလည်း၊ ဒီတိုင်းနေရင်တော့ မုန့်ဖိုး မပေးဘူးလား"

"ကားမောင်းပေးစရာ မြက်ရိတ်ပေးစရာ မလိုရင် ငါကလည်း အလကားနေရင်း သွားမနေဘူးလေ"

"မြက်လည်း ရိတ်ပေးရတယ် ဟုတ်လား"

"ငါ့အဘွားက ယောက်ျားအလုပ်သမား မထားရဲတဲ့ စိတ္တဇရှိတယ်၊

တစ်ခါတုန်းက သူ့ရဲ့ ဒရိုင်ဘာက ကားမောင်းရင်း ဘေးကားကိုဆဲတာ၊ သူက မဆဲဖို့ပြောပြီး ဆူတာပေါ့ အဲသလို ဆူရပေါ့ မလားဆိုပြီး ဒရိုင်ဘာက သူ့ကိုစိတ်ဆိုးပြီး မီးပွိုင့်ကြီးမှာ မီးနီမိတုန်း ကားကိုရပ်ထားခဲ့ပြီး တံခါးဖွင့် ဆင်းပြန်သွားတာ "

"ဟယ်.....ဒရိုင်ဘာကလည်း ရင့်လှချည်လား"

"ငါ့အဘွားကလည်း အပေါက်ဆိုးပါတယ်၊ မီးပွိုင့်ကြီး

မောင်းသူမရှိတဲ့ကားနဲ့ သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တော့ ငါ့အဘွားက ဒရိုင်ဘာအသစ်ခေါ်ဖို့ လန့်သွားတာ ထင်တယ်၊ သူသွား စရာရှိတဲ့ အခါတွေမှာ ငါ့ကို ကားမောင်းပေးဖို့ လှမ်းလှမ်းခေါ်တယ်၊ တစ်ခါတလေ ငါလည်း အားနေရင် မြက်ပါရိတ်ပေးပြီးမှ ပြန်ရတယ်....

ဒီနေ့ဆိုရင် မနက်ဆယ်နာရီကတည်းကနေ ခုနအထိပေါ့၊ ငါ့အဘွား လုပ်ချင်တဲ့ တိုလီမိုလီကိစ္စတွေ တောက်လျှောက် လိုက်ပို့ပေးနေတာ၊ နင်တို့နဲ့ တွေ့တဲ့အချိန်က အဘွားကို အိမ်ပြန် ပို့တဲ့အချိန်ဖြစ်မယ်၊ အဘွားကို ဝင်ဆာလမ်းကို ပြန်ပို့၊ မြေနီကုန်းကနေ ကားပြန်စီးပြီး ဒီကိုလာခဲ့တာ "

ဒါဖြင့် သူဟာ သူ့အဘွားပေးတယ်ဆိုတဲ့ မုန့်ဖိုးကို ရလာခဲ့မှာပေါ့၊ ရွယ်ကိုးသည် ရွှေတွင်း ကျွေးမည့် ရှောက်သီးသုပ် ကြာဆံဟင်းခါးကို စားရမှာ မျှမကျသလို ဖြစ်လာပါသည်။

"နင့်အဘွားက သူဌေးပေါ့"

သဇင်စကားကို ရွှေတွင်း က နှာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့ပြသည်။

"နင့်အဘွားက နင့်ကိုချစ်လား"

ရွယ်ကိုးက မေးကြည့်မိသည်။ ရွှေတွင်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ရင်း....

"ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အဘွားက စကားပြောတာ ဆိုတာတော့ ခပ်တင်းတင်းပဲ၊ ငါ့တစ်ယောက်တည်းကိုတော့ မဟုတ်ဘူး။

အားလုံးအပေါ် ငါ့ကြီးတော်က ပိုသဘောကောင်းတယ်၊ ပြောတာဆိုတာ နူးညံ့တယ်၊ ငါ့ကို မုန့်ဖိုးပေးရင်လည်း အဘွားထက် ပိုပေးတယ်။ အဘွား ငါ့ကို ကားခေါ်မောင်းခိုင်းတာ မြင်တော့ ကြီးတော်စိတ်ထဲမှာ ဒီလိုနည်းနဲ့ ငါ့ကို ပိုက်ဆံပေးကမ်းလို့ရတယ်လို့ တွေးမိပုံရတယ်၊ အဲဒါကြောင့် တမင်ခေါ်မောင်းခိုင်းတဲ့ပုံပဲ...

အဘွား ပိုက်ဆံပေးတာက ကားမောင်းရင် ကားမောင်းသလောက်၊ မြတ်ရိတ်ရင် ရိတ် သလောက် တန်ရာတန်ကြေးပေးတာမျိုး၊ ကြီးတော်ကကျတော့ ပေးချင်သလို ပိုပိုလျှံလျှံ ပေးနေတာ၊ တကယ်တော့ ငါက သူတို့ဆီက ခုလို ပိုက်ဆံမယူချင်ပါဘူး၊ ငါ အောက်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဘွားကစလိုက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းလေ၊ ငါက မြေးဆိုတော့ လက်ခံရတာ ပေါ့။

တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ အဘွားက အဖေ့ရဲ့ နောက်မိန်းမကို အသိအမှတ် မပြုဘူး၊ အဖေ့ကိုလည်း ဘယ်တော့မှ စကားကောင်းကောင်းမပြောဘူး၊ ခုလို လုပ်သွားတဲ့အတွက် အမြဲ အပြစ်တင်တယ်၊ ဟိုမိန်းမကိုလည်း ဟိုးအရင်ကတည်းက လုံးစကားမပြောဘူး၊ ဒီတော့ နောက်ပိုင်း အဖေကလည်း အဘွားဆီ သိပ်မလာဘူး၊ ကြီးတော်ကတော့ ခပ်အေးအေးသမား ဆိုတော့ အားလုံးနဲ့ ပြေပြေလည်လည်နေတယ်"

သူ့အကြောင်းကို စိတ်လိုလက်ရ ခပ်အေးအေးပြောပြနေတဲ့ ရွှေတွင်းကို ရွယ်ကိုးက ငေး ကြည့်နေရင်း....

"နင်ရော နင့်အဘွားကို ချစ်လား၊ ကြီးတော်ကိုကော"

"ဟင့်အင်း.....မချစ်ပါဘူး"

"ဟင်.....နင်ကလည်း၊ ကိုယ့်အမျိုးရင်းကို"

"အမျိုးရင်း တော်တယ်ဆိုတဲ့ အသိကြောင့် ဖြစ်တဲ့သံယောဇဉ်စိတ်တော့ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်တော့မချစ်ပါဘူး၊ လူတစ်ယောက်ကို ချစ်ဖို့ဆိုတာ

လွယ်တဲ့ကိစ္စလို့ နင်ထင်လား ရွယ်ကိုးရဲ့ ချစ်နေနိုင်ဖို့လေ"

ရွှေတွင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေ ယှက်ဖြာနေတဲ့ မျက်ဝန်းအစုံကို ရွယ်ကိုး လိုက်မမီ။

"ချစ်မိပြီဆိုရင် အဲဒီ လူက ကိုယ့်ကို အနည်းနဲ့အများ သိမ်းပိုက်ထားလိုက်ပြီ။ လွှမ်းမိုးထား လိုက်ပြီ၊ ကိုယ့်စိတ်ဟာ မလွတ်ကျွတ်တော့ဘူး"

ရွှေတွင်းက ခေါင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ယမ်းပစ်လိုက်ပြီး....

"မချစ်ချင်ပါဘူး"

"အဲဒါတော့ နင် တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့"

သဇင်က ဝင်ပြောပါသည်။

"အင်းလေ....ဖြစ်ရင်လည်း ဖြစ်နေမှာပေါ့"

"abnormal ပေါ့၊ လူဆိုတာ ပုံမှန်ချစ်တတ်ရမှာပေါ့ဟဲ့၊ ငယ်တုန်းကဆို ကိုယ့်မိဘ မောင်နှမ ကို သူငယ်ချင်းတွေကို၊ ကြီးလာရင် ကိုယ့်မိတ်ဆွေကောင်းတွေကို ချစ်သူကို ဒါပုံမှန်လေ"

"ငါက ပုံမှန်ပါလို့ နင့်ကိုပြောမိလား"

"ဟွန်း.....ကိုခွ"

"နင် ငါးတန်းခြောက်တန်း အရွယ် ခပ်ငယ်ငယ်မှာ နင်တို့သားအမိတွေကို နင့်အဖေက ပစ်သွားတာမျိုး နင်ခံစားဖူးလို့လား"

ရွှေတွင်း အမေးကြောင့် သဇင် ပါးစပ်ပိတ်သွားပါသည်။
ရွှေတွင်းကိုလည်း နှစ်ယောက်လုံး စာစာနာနာ ငေးကြည့်လိုက်မိကြပါသည်။
ရွှေတွင်းမျက်နှာက မှုန်တေ၍ လည်း မနေ အပြုံးလည်း ရှိမေန။ ဒါပေမဲ့

ပုံမှန်ရှိနေတယ် ထင်ရတဲ့ မျက်နှာရဲ့ အောက်ဘက်မှာ တစ်စုံတစ်ရာကို နာနာ ကျင်ကျင် ခံစားနေရတာ ၊ အဲဒါကိုပဲ မခံစားရသယောင် ဟန်ဆောင်ပုံဖမ်းထားတာကို ရွယ်ကိုးတွေ့နေရတယ်လို့ ထင်မိသည်။

မျက်လုံးထဲမှာ တောက်နေတဲ့ အရာလေးတချို့ဟာ ဒဏ်ရာဝေဒနာနဲ့ သဲလွန်စ ပဲ။

"ငါ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ပဲ နေတော့မယ်လို့ ပြောပြီး ထွက်သွားတာ၊ နောက်တစ်နေ့ မှာ ဟင်းချက်စားစရာပိုက်ဆံလည်းမရှိ၊ အဖေမရှိတော့ဘူးဆိုတာကို ဘေးအိမ်တွေ သိမှာလည်း စိုး၊ အိမ်ထဲမှာပိတ်ပြီး ကျောင်းမသွားဘဲ ကျိတ်တောင် ငိုခဲ့ရဖူးတယ်။ မတွေ့မကြုံဖူးလို့ ငိုမိတာပါ။ နောက်တော့လည်း ဒါ ဒီလိုငိုနေရလောက်အောင် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်လာတာပေါ့။"

သူ့စကားထဲမှာကိုက နာကြည်းရိပ်က ပေါ်လွင်နေသည်။ ဒါကြောင့် သဇင်ရော ရွယ်ကိုး ပါ စကားဝင်မထောက်ရဲ။ ရွယ်ကိုးသည် ကိုယ့်မှာလည်း ကိုယ့်ခံစားချက်နဲ့ကိုယ်မို့ ရင်ထဲ တင်းကျပ် လာသည်။ ငိုချင်သလို လည်ချောင်းနှင့် နှာသီးဖျား၌ မွန်သီးလာသည်ကို ငရုပ်သီးစပ်သယောင် ရှူးရှူးရှဲရှဲပြုရင်း ဟန်ဆောင်လိုက်ပါသည်။

"ရှေ့ပိုင်းတုန်းကတော့ သူ့အပြစ် သူမပေါ်အောင် ဖုံးဖိရင်း မလုံမလဲနဲ့ တစ်ပြန်တစ်စီး သူက တင်းထားတာ၊ အလကားနေ အမေ့ကို ဆူ၊ ကြိမ်း၊ သူ့ဟာသူ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ စဉ်းစားရကျပ်တိုင်း စိတ်တွေရှုပ် ရန်တွေလုပ်၊ သွားတော့မယ်လို့ ပြောတဲ့နေ့ကတော့ အမေ့ကို ရန်မလုပ်တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်တောင် စိတ်တွေလှုပ်ရှားမှုအန်တက်နေလဲဆို မေမေ က အိမ်မှာ ပိုက်ဆံမကိုင်ရလို့ လက်ထဲ ပိုက်ဆံမရှိတတ်တာကို မေ့သွားပြီး ပိုက်ဆံကလေး နည်း နည်းပါးပါးတောင် မထားခဲ့တာ။"

"အဲ....အဲဒီ

တော့....နင်တို့....ဟိုဒင်း....နောက်တစ်နေ့မှာ....ဟို.....ဘယ်လို"

သဇင်ဟာ အားလည်းနာ။ သိလည်းသိချင်၊ မေးတဲ့ရုပ်က ရယ်ရသည်။

"နောက်နေ့ ငါတို့ ထမင်းငတ်တာပေါ့၊ မှားလို့ ထမင်းတော့ မငတ်ဘူး၊ ဟင်းငတ်တာပါ၊ ဆန်ကတော့ အိမ်မှာရှိနေတော့ ပထမနေ့က မေမေက ထမင်းချက်ပြီး ထမင်းကြော် ကြော်ပေးတယ်၊ ဖြစ်ချင်တော့ ဝယ်ထားတဲ့ ဆန်အိတ်ကလည်း ကုန်ခါနီး ဖင်ကပ်အချိန်၊ ဒုတိယနေ့လည်း ထမင်းကြော်၊ တတိယနေ့ကျတော့ ဆန်ပြုတ်ပဲ ပြုတ်တော့တယ်၊ စတုတ္ထနေ့ကျတော့....."

ရွှေတွင်း စကားကိုရပ်လိုက်သည်။ ရွယ်ကိုးနှင့် သဇင်မှာ တထိတ်ထိတ် ခုန်သောရင်နှင့် ရွှေတွင်းကို မျက်တောင်မခတ်ကြည့်ပြီး နားစွင့်နေပါသည်။

"စတုတ္ထနေ့ကျတော့ ငါ ရုပ်ရှင်ရုံသွားပြီး လက်မှတ်တိုးပေးတာတို့ ကားဖုန်သုတ်ပေးတာတို့ တစ်နေ့ကုန် လုပ်နေတယ်၊ ညနေ အိမ်ပြန်လာတော့ နောက်တစ်နေ့ ချက်ဖို့ ဆန်ဝယ်လောက်တဲ့ ပိုက်ဆံတော့ ပါလာတယ်၊ လေးရက်ဆက်တိုက် ငိုနေတဲ့ မေမေလည်း တိခနဲ အငိုတိတ်သွားတယ်၊ ငါ့ကိုလည်း ကလေးကချေ အလေ့နာတော့တွေ လုပ်ဦးဆိုပြီး ရိုက်တယ်၊ နောက်နေ့ကျတော့ မေမေ သူ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီက ပိုက်သွားချေးပြီး လက်ဖက်သုပ်၊ ဂျင်းသုပ်၊ ခရမ်းချဉ် သီးသုပ်၊ မြင်းခွာရွက်သုပ်၊ ပုစွန်ခြောက်သုပ် အသုပ် အစုံရောင်းတဲ့ ဆိုင်လေးဖွင့်လိုက်တယ်၊ အအေးလည်းရတယ်၊ သံဘူးတို့၊ မကျည်းတို့ ဖျော်ရည်တွေပေါ့၊ ရောင်းရတယ်၊ မေမေက လက်ဖြစ်တယ်လေ၊ လူတွေက ထမင်းဖြူလေးပါ မှာမှာစားလို့ ထမင်းဖြူလေးပါ တွဲရောင်းတာ နှစ်ပေါင်း များစွာပဲ၊ အေးအေးချမ်းချမ်း စားလောက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့...."

ရွယ်ကိုးက သူတို့နှစ်ယောက်ဘက် မလှည့်တော့ဘဲ ဇက်ကိုလိမ်၍ ဟိုတစ်ဖက်ကို လှည့် ထားပါသည်။ ဘယ်လောက်ပဲ စပ်ချင်ယောင်ဆောင်ဆောင်

စီးကျလာတဲ့ မျက်ရည်တို့က ငရုတ် သီး စပ်တာထက်ကို ပိုနေပြီ။ ရင်ထဲက ဘယ်နေရာကို တည့်တည့်ထိသွားသည်မသိဘဲ ရင်ထဲ နင့်၍ လှိုက်၍ ခံစားချက်တွေ အလိပ်လိုက် အလုံးလိုင် ထကြွဆိုနစ်လာသည်မှာ ဟန်ဆောင်လို့ မရနိုင်တော့အောင် ဖြစ်သည်။

"ဟိတ်....ရွယ်ကိုး"

"အင်း"

လှည့်မကြည့်ဘဲ ရွှေတွင်းကို ထူးလိုက်တဲ့အသံက အစ်နေသည်။ ရွှေတွင်းက ရွယ်ကိုးရဲ့ မေးစေ့ကို ဒီဘက်ဆွဲလှည့်ဖို့ မဝံ့ရဲတဲ့အတွက် ထိုင်ရာကထ ကာ ခါးကိုင်းပြီး ရွယ်ကိုးရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ရအောင် ကုန်းကွကြီးကြည့်ကာ....

"ရွယ်ကိုး ဘာဖြစ်လို့ နင် ငိုတာလဲ"

ရွယ်ကိုးက ရှက်သွားကာ သိသိသာသာ ပါးပြင်ကို ပွတ်သုတ်ပြီး မျက်ရည်သုတ်ပစ်လိုက် ရပါသည်။ ရွှေတွင်းရဲ့ မျက်နှာက အလွန်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်တဲ့ရုပ်နှင့် ငြိမ်သက်သွားတာမို့ ရွယ်ကိုးက ပြုံးပြီး ဒီဘက်ပြန်လှည့်ကာ.....

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

ရွှေတွင်းရဲ့ မျက်ဝန်းက ရီလဲ့နေသည်။

"ဘာလို့ ငိုတာလဲ"

"မသိဘူး၊ ငိုချင်လာတာ"

"ငိုတာ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိတာပေါ့၊ ငါပြောတာတွေထဲမှာ ဘာပါသွားလဲ"

ထိုစကားကြောင့် ရွယ်ကိုးက လှစ်ခနဲပြုံးရသည်။ သူပြောသမျှက ရွယ်ကိုးရဲ့ ရင်ကို ထိခိုက်ကာ ဝမ်းနည်းစရာတွေ ချည်းပဲဟာ။ ဘာပါသွားလဲတဲ့။

အကုန်လုံး ပါသွားတာပဲ။

"ငါ့ဟာငါ စိတ်မကောင်းလို့ပါ။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ရွှေတွင်းရာ"

"နင်က သူများအကြောင်းကြားတာနဲ့တင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး
ငိုတတ်တယ် ဟုတ်လား"

"အဟင်း"

ရွယ်ကိုးက ရှက်သလို ရယ်မောနေပါသည်။ ရွှေတွင်းကို သူတို့အဖေ
ပစ်သွားတဲ့အကြောင်း ကြားရတော့ ရွယ်ကိုးစိတ်ထဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်နှင့်
နှိုင်းယှဉ်ကိုယ်ချင်းစာကာ ဝမ်းနည်းမိတာပေါ့။ ရွှေတွင်းကိုလည်း ရွယ်ကိုးတို့
မိသားစုအကြောင်းတွေ ပြောပြချင်သေးသည်။ ဖေဖေကို မကျေနပ် တာကြောင့်
အလကားနေရင်း ဘုဆတ်ဆတ်ဖြစ်လာတဲ့ကိုကိုဟာ မေမေနှင့်လည်း
တကျက်ကျက် ရွယ်ကိုးနဲ့လည်းတကျက်ကျက်၊ တစ်လောကလုံးကို မကျေနပ်ဘဲ
ဖြစ်နေတာကြောင့် မိသားစု တွင်းမှာ စိတ်ပျက်စရာတွေ ဖြစ်နေရသည်။

ဒါတွေကိုတွေးရင်း မြင်ရင်း ရွှေတွင်း စကားတွေ ငေးထောင်ရင်း
ခံစားချက်တွေ တိုက်ဆိုင် ကုန်တော့ မျက်ရည်က အလိုလို ထွက်လာရပါသည်။

"နောက်ဆို ပြောမပြတော့ဘူး"

"ပြောပါ ငါနားထောင်ချင်ပါတယ်"

"နားထောင်ပြီးရင် နင်က ငိုနေမှာ"

"အခု ပထမဆုံး စ ကြားရတာ မို့ပါ။ နောက်တော့လည်း ငိုချင်မှ
ငိုတော့မှာပေါ့"

"ငါကလည်း အသေးစိတ်တွေ လျှောက်ပြောမိတာကိုး၊ နို့မို့ရင် ငါ
အင်မတန် ပြောခဲ့ပါတယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ သိပ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုက
စကားလည်းစပ်သွားလို့"

သဇင်စားနေတာကို လက်စသတ်လိုက်ပြီး...

"ပြောသွားတဲ့စကားတွေ အားလုံးကို အနှစ်ချုပ်ထုတ်လိုက်ရင် နင်ဟာ ဒီလို ဒီလို ကြုံထားဖူး တဲ့လူဖြစ်လို့ တော်ရုံတန်ရုံ လူတွေကို မချစ်တတ်ဘူးပေါ့နော်၊ မချစ်ချင်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား"

ရွှေတွင်းက ပခုံးကို တွန့်သည်။

ထို့နောက်တော့ ရွှေတွင်းက ရွယ်ကိုးရဲ့ ခပ်ငယ်ငယ် မျက်နှာကို အကဲခတ်နေသည်။ ဒါကို ရွယ်ကိုး ရိပ်မိပါသည်။ ရွှေတွင်းကို တစ်နေ့တော့ ကိုယ့်ရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ ပြောပြချင်ပါသေး သည်။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ သဇင်ရှိလို့ မပြောချင်။ သဇင်နဲ့က ပေါင်းလာတာကြာပြီ၊ ရွှေတွင်းထက် တောင် ပိုရင်းနှီးခင်မင်တာ မှန်ပေမယ့် သဇင်တို့ မိသားစုက အင်မတန် ပျော်ရွှင်ဖို့ကောင်းတဲ့ မိသားစုလေ။

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြတာ သိသာနေတာ။ သဇင့်အဖေကလည်း သဇင့်အမေကို အင်မတန် ဂရုစိုက်ချစ်ခင်သည်။ သားသမီးသုံးယောက်ဟာ စိတ်ညစ် စိတ်ဆင်းရဲ ရတယ်လို့ တစ်ခါမှ ညည်းညူသံ မကြားစဖူး၊ အမြဲရယ်ကာ ပျော်ရွှင်နေရတာ ၊ အဲသလို ကျတော့လည်း သဇင်ကို ကိုယ့် ဖေဖေအကြောင်း ဖွင့်ပြောရမှာ လိပ်ပြာငယ်သလို ခံစားရပါ သည်။

ကိုယ့်ထက် အခြေအနေဆိုးတယ် ထင်မိတဲ့ ရွှေတွင်းကိုတော့ ရင်ဖွင့်ချင်တာပေါ့။ ဖုန်းလေး ဘာလေး စကားပြောရအောင်ကလည်း ရွှေတွင်းတို့အိမ်မှာ ဖုန်းမရှိ၊ အနီးအနားက ဆက်သွယ် နိုင်သော ဖုန်းတော့ ရှိပေမယ့် ဘယ်အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောလို့ ရမှာလဲ။ ရွယ်ကိုးက ရွှေတွင်း စိတ်မကောင်းမဖြစ်အောင် နှုတ်ခမ်းကို ပြုံးထားပြီး ရင်ထဲက ကျိတ်၍ သက်ပြင်းရှိုက် နေမိ ပါသည်။

